

Завтра зустрінемо разом!

Фото із сімейного архіву родини ШАФЕТ.

«Уже 26 років, як я без другого крила...».

У свої 87 Галина Шафета мріє приготувати деруни для... Валерія Залужного

І вірить, що публікації нашої газети послужать доказами в суді над путіним

Навіть сивою-сивою вона лишається неймовірно красивою. А ще щирим Другом і Людиною з чуйним патріотичним серцем. Дружина легендарного редактора «Волині» світлої пам'яті Полікарпа Шафети Галина Степанівна часто телефонує в редакцію, розповідає про наболіле, запитує про наш біль, підказує теми для матеріалів, радить, що прочитати... І обов'язково завершує розмову красивим із прочитаного. От і днями каже: «Уявляєте, я вже думала, що поезію Ліни Костенко про мінне поле нішіне покоління не розумітиме. А вона, виявляється, знову актуальна:

«...І в житті, як на полі мінному,
я просила в цьому сторіччі
хоч би той магазинний мінімум:
— Люди, будьте взаємно ввічливі!»
Тож сьогодні – слово Галині Степанівні.

АНКЕТА ЧИТАЧА «ВОЛИНЬ»

1. Прізвище, ім'я, по батькові, вік, професія по життю... Галина Степанівна Шафета, 88-й рік, учителька математики.

2. З газетою «Волинь» я... дружу ще зі школи. А вписував і читав її мій дідусь Черняк Никанор Григорович, три сини якого не вернулися з війни, яку тепер називають Другою світовою. Наймолодший загинув під Кенігсбергом, середульший помер від туберкульозу ноги, а найстарший потонув у річці, втікаючи з німецького полону. Читаючи газету, дідусь багато років сподівався знайти очевидців тих подій.

3. Продовжте, будь ласка, це речення: «Бути дружиною головного редактора «Волині» – це...» Розуміти частину тих проблем, які йому доводилося вирішувати, щоб газету читали, розповідали іншим про цікаві публікації і, звичайно, вболівання за тираж. Коли приходив з роботи додому радісний чи сумний, я його розуміла. А він розумів мене, коли приносила зі школи учнівські зошити, які після домашніх обов'язків треба було перевіряти. Іноді до середини ночі.

4. Якби сьогодні Полікарп Шафета був живий... він радів би нинішній «Волині-новій». А молодим журналістам дякував би за правдиве слово і мужність. Мабуть, порівняв би з передовою на фронтах цієї дикої путінської війни. А ще щиро подякував би за добру пам'ять. Часом бачу, як біля меморіальної дошки Полікарпу Шафеті зупиняються люди, що проходять біля будинку... Приємно була здивована, що цьогоріч головний редактор Олександр Згоранець вручав премію імені Полікарпа Шафети журналісту Сергію Хомінському, який захищає Україну в ЗСУ. Заслужено. І дуже відповідально. Після цього дуже переживаю за Сергія і за всіх журналістів, які ведуть репортажі з передової.

5. Якщо порівняти теперішню війну і Другу світову... З дитинства я ненавиджу і проклинаю війну, як і Полікарп. А найстрашнішим у моєму житті залишиться 24 лютого 2022 року – це перехід кордону після ракетних ударів по Україні. Ніч ту я називаю диявольською. У натовпі біженців, які хотіли перетнути кордон, мене ледь не задавили разом із маленькими внуками і правнуками. Цей натовп, більшість у якому були іноземці, можна порівняти лише зі стадом найлютіших звірів... Я у цьому «дев'ятибальному штормовому морі людей» була найстаршою. З палицею та ще й у білій масці. Як мене не задавили, не знаю й досі. Трималась тоді за коляску, в якій лежав правнук Артемчик і яку нам несподівано подарував, коли ми входили в цей натовп, зовсім невідомий священник. Коли моя внучка Оля запропонувала йому гроші, він відмовився. Артемчик то плакав, то верещав. Поряд – 5-річна правнучка Олеся... Очевидно, плач і вереск діток (був із нами ще маленький родич Данилко, якому виповнилось лише рочок і три місяці), коляска, подарована невідомим священником, спасла тоді нас від ймовірної смерті бути розтоптаними цим лютьм людським натовпом...

Продовження анкети – на с. 6

Знай наших!

І з такими відомими людьми, як Володимир Кличко, зводило нашу землячку її життя у спорті.

Тренерська футболка Олені Кузьмич до лиця.

Навіть Кличку за честь мати фото з королевою рукоборства з Волині

Уродженка прикордонного села Дольськ Камінь-Каширського району Олена Кузьмич заснувала й очолила в Україні професійну лігу з армреслінгу. Наша землячка, маючи статус судді міжнародного рівня з цього виду спорту, ще й досі сама виборює призові місця

Катерина ЗУБЧУК

«ЯКОСЬ Я ПОПРОСИЛА СВЯТОГО МИКОЛАЯ, АБИ ПРИНІС МЕНІ «ВЕЛИКУ ЕНЦИКЛОПЕДІЮ ГЕОГРАФІЇ»

Заочно ми були давно знайомі. Адже батьки Олени – Тетяна та Ігор Кузьмичі – герої публікацій і в газеті «Волинь», і в нашому виданні «Так ніхто не кохав». Вони, звичайно ж, розповідали про свою

доньку, яка навчалася й працювала в Києві й у армреслінгу досягла

«У французькому місті Дьєпп наша землячка виборола бронзу на лівій руці серед жінок.»

успіхів, тож була думка при нагоді поспілкуватися і з нею. А тут й

інформаційний привід: нинішньої осені на турнірі у французькому місті Дьєпп наша землячка не лише оцінювала рівень атлетів із 29 країн, а й, представляючи збірну України, виборола бронзу на лівій руці серед жінок. Більше того – з'ясувалося, що Олена в Луцьку якраз проходила стажування з адвокатури (свого часу вона закінчила Національну академію МВС) й люб'язно погодилася на зустріч...

Розповідь про нашу землячку – на с. 6-7

Спеціальний репортаж

Коли на базарі питання № 1: чим замінити яйця?

Розмов про високі ціни й невеликі прибутки нині значно побільшало. Зубожіння – на жаль, неминучий процес, що супроводжує кожную державу, у якій свої закони запроваджує війна. Однак українці не були б самими собою, якби не перевели «бідкання» на так звані «лайфхаки», тобто рецепти виходу зі скрутного становища

Олена КАЛЕНЮК

«Якщо є люди, які, як і я, з сьогоднішніми цінами не можуть собі дозволити повноцінне харчування, хочу запитати вас: що ви готуєте, щоб вижити? Цікавлюся і в тих, хто готував у 90-х. І тим, хто радив жити на самій картоплі та макаронах, скажу: на них теж довго не протянеш. Думаю, зараз бюджетні варіанти страв стануть багатьом

у пригоді», – таке повідомлення написала одна пані в соцмережі, тут же зібравши понад 1000 коментарів.

Фотоколаж із сайту ukr.net.

Один із чоловіків, приміром, запропонував їй скачати додаток Go To Shop, що дає можливість відстежувати знижки в місцевих супермаркетах. А ще радить швиденько квасити капусту, бо то «неоціненний скарб» й основа багатьох українських страв. Інша пані розповіла, що готує бюджетні квасоліні котлети. (Пюре з відвареної квасолі – як м'ясний фарш. Решта інгредієнтів така ж, як для звичайних котлет. Для пікантного смаку додають подрібнені волоські горіхи й зелень, для більшої щільності – трішки борошна). Інші коментатори в один голос пропонують скуплятися на ринку, де овочі й фрукти точно дешевші. Власне, на Центральному ринку ми й запитали в людей, чи економлять вони і як.

А ми думали, що золоті яйця тільки у казковій курочці!

Закінчення – на с. 11

Пульт тижня**У Ковелі родина спіймала афериста****А він розпорошив сльозогінний газ і втік****Сергій ВИШЕНЬКА**

Минулого тижня до поліції звернулася 74-річна ковельчанка. Жінка повідомила, що до неї зателефонував невідомий і заявив, що у її доньки виявили серйозне захворювання й вона потребує коштів на лікування – близько 55 тисяч гривень. За грошима до неї нібито мав під'їхати лікар.

Одразу після розмови жінка зв'язалася з дочкою та дізналася, що з нею усе гаразд. Коли зловмисник прийшов до помешкання за платою, його затримали родичі пенсіонерки. Втім, він бризнув сльозогінним газом і втік.

Того ж дня шахрая затримали правоохоронці. Ним виявився 41-річний мешканець Одеської області.

З'ясувалося, що днем раніше за цією ж схемою зловмисникові вдалося ошукати іншу волинянку. Громадянка передала йому понад 10 тисяч гривень та 400 доларів, а коли зрозуміла, що мала справу зі злочинцем, звернулася до поліції.

Чоловікові оголосили про підозру. Нині він перебуває в ізоляторі тимчасового тримання. ■

Стінка на стінку: у селі побилися кілька десятків людей**Учасники бійки на Рівненщині використовували палиці, каміння і навіть рушницю. Розбороняти їх довелось поліції. Звісно, не минулося без потерпілих****Сергій БОРОХ**

Усього в селі Переброди на вулицю вийшли з'ясувати стосунки кілька десятків хлопців і чоловіків. У поліції кажуть, що між двома компаніями конфлікт триває вже деякий час, хоч істинної причини масштабної бійки її учасники так і не змогли пояснити. Щоправда, пізніше правоохоронці провели 15 обшуків в учасників інциденту і знайшли та вилучили дві мотопомпи кустарного виробництва, сім водозабірних рукавів, три нарізні мисливські рушниця та одну – гладкоствольну. ■

Сім генераторів від поляків – для Камінь-Каширської громади**Нещодавно з метою підготовки спільних проектів із гміною Біляни до Програми трансграничного співробітництва Польща – Україна 2021–2027 років відбулася поїздка за Буг офіційної делегації Камінь-Каширської міської ради, яку очолював її голова Віктор Пась****Олена ВОЛИНЕЦЬ**

Громаду також представляли перший заступник камінь-каширського міського голови Анатолій Шевчик і начальник відділу проектної діяльності та міжнародного співробітництва міськради Надія Савчук.

Під час перебування в Республіці Польща делегація зустрілася з вуйтом Біляни Збігневом Возняком та керівником відділу інфраструктури і середовища уряду гміни Ярославом Краснодембським. Віктор Пась висловив слова вдячності за підтримку під час російського вторгнення в Україну всьому польському народу та Збігневу Возняку – вуйту гміни Біляни, яка вже двічі надавала гуманітарну допомогу Камінь-Каширській громаді, зокрема пожежний автомобіль та медикаменти для Збройних сил України.

Польські друзі передали Камінь-Каширській територіальній громаді 7 генераторів для забезпечення нормальної роботи закладів освіти під час відключень електроенергії, а також тепловізори, одяг військовим на загальну суму 45 304,93 злотих. ■

Актуально

Інформація про оплату праці (з врахуванням всіх виплат і надбавок, та податкових платежів) за 2022 рік, тис. грн.

№ п/п	Посада	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень
1	Генеральний директор	39,7	21,0	200,9	69,1	43,1	183,1	73,9	75,2	189,8
2	Медичний директор з акушерства та гінекології	36,9	44,2	44,2	44,2	32,7	44,4	57,7	33,0	44,7
3	Медичний директор з неонатології	33,9	40,5	40,5	40,5	29,1	69,8	54,0	29,4	41,0
4	Медичний директор з інформаційно-аналітичної роботи	33,4	51,7	51,7	42,8	27,8	40,3	52,0	28,9	40,5
5	Заступник генерального директора з фінансово-економічних питань	50,1	51,0	52,8	45,5	48,0	47,0	50,3	49,7	50,5
6	Медичний директор з дитячої анестезіології	30,2	41,4	40,5	41,4	30,1	40,0	58,9	33,2	41,9
7	Медичний директор з педіатрії	32,5	38,6	38,6	48,2	26,2	26,2	36,4	23,5	24,4
8	Медичний директор з хірургічної роботи	32,4	40,9	40,1	40,1	57,0	40,3	52,0	28,8	40,5
9	Заступник генерального директора з кадрової роботи	9,4	31,7	43,3	45,8	31,9	39,6	43,6	32,2	32,2
10	Заступник генерального директора з технічних питань	43,3	43,3	43,3	43,3	31,9	40,5	43,6	32,3	32,1

Із червеневої зарплатою головний лікар міг дозволити собі навіть на Світязь з'їздити...

Поки українці віддають останню копійку на ЗСУ, волинські посадовці «заробляють» сотні тисяч гривень

Захмарними доходами керівників комунальних установ краю та очільників обласної ради обурилися депутати фракції Аграрна партія України представницького органу краю, зокрема Андрій Мельник

Тарас КРИВОШИЯ

Дивно, що волинські ЗМІ жодного слова не написали про величезні заробітки посадовців краю під час війни. Коли народ мобілізує всі свої зусилля для боротьби з ворогом, ділиться останнім, щоб максимально скоротити витрати, натомість волинські можновладці дозволяють собі розкошувати, — зазначає обранець.

«**Депутат обласної ради Андрій Мельник вважає неприпустимим, щоб очільник комунального закладу під час воєнного стану в державі отримував 200 тисяч гривень на місяць, очільник центру екстреної медицини — понад 160 тисяч.**»

Він вважає неприпустимим, щоб очільник комунального закладу під час воєнного стану в державі отримував 200 тисяч гривень на місяць, очільник центру екстреної медицини — понад 160 тисяч, при цьому їхня колега, яка також щоденно бореться з коронавірусом в обласній інфекційній лікарні — 35 тисяч, а керівництво облради може заробляти понад 90 тисяч гривень. За його словами, тут наочно про-

Додаток до листа КП «Волинське обласне територіальне медичне об'єднання захисту материнства і дитинства» від 15.10.2022 № 10-19/18

Інформація про оплату праці з врахування відповідних доплат та надбавок (півмісячно) в розрізі керівника та заступників протягом 2022 року

№ з/п	посада	місяць	сума
1	Директор	січень	41218,92
		лютий	58083,39
		березень	84416,44
		квітень	34949,26
		травень	43441,75
		червень	168327,08
		липень	45825,15
		серпень	42196,75
		вересень	160485,23
		разом	678943,97
2	Медичний директор	січень	40310,21
		лютий	46498,87
		березень	43691,03
		квітень	47691,03
		травень	56207,74
		червень	64872,15
		липень	61642,28
		серпень	68053,87
		вересень	57978,91

Цікаво, чи лікарі, що працюють на «швидких», співмірно заробляють?

глядається принцип — друзям можна все по максимуму, а решті — по закону.

Натомість лише очільниця комунального закладу санаторію «Лісова пісня» офіційно відмовилась від надбавок, мотивуючи війною та економічною ситуацією в країні.

— Я не можу зрозуміти, як можна поєднувати патріотичні промови, з одного боку, і збагачення коштом

платників податків — з другого. У мене є офіційні підтвердження таких заробітків. Втім, коли я озвучив цю інформацію на крайній сесії, голова обласної ради Григорій Недопад каже, що я, мовляв, маніпулюю, «вириваю з контексту», — заявив Андрій Мельник. Тож дивіться на фото!

Більше скан-копій про захмарні зарплати — на сайті VOLYN.COM.UA.

У номер!**Вибух у Рівному: серед потерпілих — 5-річна дитина**

20-літнього зловмисника, який кинув гранату, затримали

Олена ВОЛИНЕЦЬ

За повідомленням відділу комунікації поліції Рівненської області, 4 листопада близько 21-ї години до поліції надійшло повідомлення від 24-річної рівнянки про неадекватну поведінку молодика у дворі багатопверхівки на вулиці Шухевича в обласному центрі. Жінка також розповіла, що у руках чоловік тримає гранату та погрожує її підірвати.

Коли на місце події прибув екіпаж патрульних поліцейських, зловмисник кинув боеприпас, який здетонував. Внаслідок вибуху осколкові поранення отримали двоє дорослих (один з них — поліцейський), п'ятирічна дівчинка та сам зловмисник.

За результатами огляду вибухотехніки ГУНП в Рівненській області встановили, що, ймовірно, розірвалася граната Ф-1. З місця події фахівці вилучили речові докази. Проведення відкрите за частиною 4 статті

296 Кримінального кодексу України. Досудове розслідування здійснюватимуть слідчі Територіального управління ДБР.

«**Суддя встановив розмір застави — майже 150 тисяч гривень.**»

Як стало відомо вчора, підозрюваний перебуває у медзакладі, свою вину заперечує. Слідчий суддя Петро Денисюк обрав для чоловіка запобіжний захід у вигляді тримання під вартою строком на 60 діб. Водночас суддя встановив розмір застави — 60 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, це майже 150 тисяч гривень. ■

■ **Ексклюзив**

Фото з архіву Степана БАРНИ.

Кому ще «волонтерку» особисто доставляє п'ятий Президент?

На передовій – тракторист, дяк і народний депутат

«Це – мої побратими. Знаєте, хто в нас у взводі лікар, хто відповідальний за медицину? Тракторист! Взвод маленький, по штату не може мати медика, тому так... Якщо взяти хлопців з мого взводу, то це дуже різні люди. От дивіться: тут на фото – тракторист, ось бармен, цей чоловік приїхав із заробітків, а ось – дяк, він у церкві співає... Я служу в піхотній бригаді. Не хочу образити інших, але це – якраз ті, хто попереду», – так про воїнів, з якими захищає Україну, розповідає народний депутат VIII скликання, голова Тернопільської ОДА у 2015–2019 роках, член партії «Європейська Солідарність» Степан Барна (на фото другий ліворуч)

■ **Василь Улицький**

Зараз сержант Барна воює на східному напрямку, є командиром зенітно-артилерійського відділення мотопіхотного батальйону 10-ї гірсько-штурмової бригади (дислокується у Коломиї). Під час короткого відраження до столиці воїн Степан Барна розповів про те...

■ **...ЯК ДІЗНАВСЯ ПРО ПОЧАТОК ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ**

«Ще ввечері 23-го числа мені зателефонував Мирослав Гай (волонтер та військовий. – Ред.) і каже: «Буде війна...». І перше, що я як резервіст зробив 24 лютого, подзвонив до заступника начальника

штабу з кадрово-мобілізаційної роботи своєї бригади. Отримав наказ з'явитись у розташування частини. Видали форму, взуття та зброю. Два тижні ми були в Коломиї, потім – бойові дії. Спочатку в Житомирській та Київській областях, а зараз – на Сході».

■ **...ЩО ПІШОВ ВОЮВАТИ РАЗОМ ІЗ БРАТОМ**

«І дружина, і донька, якій 18 років, знали, що я резервіст, і розуміли, що піду воювати... Була ще така історія, що я і рідного брата Олега 25 лютого провів на фронт. Олег (теж народний депутат VIII

«Багато хто не розуміє, що таке «передок». Там не можна ні помитись, ні їсти зготувати, бо будь-який вогонь чи дим демаскує, а це ймовірність прильотів.»

скликання. – Ред.) пішов добровольцем, хоч мав проблеми із здоров'ям ще після Майдану й АТО. Тож ми обоє зараз у війську. Спочатку, як і я, Олег був на Житомирщині, але зараз він на іншому напрямку воює, в складі 44-ї бригади (відновлена у Тернопільській області в часи, коли Степан Барна був головою ОДА. – Ред.)».

■ **...ЯК ПОТРАПИВ У РЕЗЕРВІСТИ**

«Не маючи досвіду військової служби, я підписав контракт резервіста, ще будучи головою Тернопільської ОДА, коли за посадою очолював новостворену бри-

гаду територіальної оборони в області. Чому я це зробив? Свідомо. З одного боку, для популяризації військової служби у резерві, з іншого – був переконаний в тому, що війна буде. І я вважав, що до неї треба готуватися. Навіть своїм друзям казав: хлопці, війна буде, треба йти підписувати контракт... Після виборів нового Президента 2019 року я склав свої повноваження голови і тоді, рівно три роки тому у жовтні, потрапив на збори резервістів першої черги у 10-ту гірсько-штурмову бригаду. Побув два тижні на цих навчаннях і прийшов до командира бригади: «Пане полковнику (тоді командиром був Герой України Василь Іванович Зубанич), хочу підписати контракт резервіста 10-ї гірсько-штурмової бригади». Так я, тернопілянин, потрапив у резерв «франківської» бригади, яка дислокована в Коломиї. І ось я вже 254-й день на восьмирічній війні, яка триває сотні років. Й треба розуміти: якщо ми зараз її не завершимо, вона знову буде продовжуватись. Зараз не можна йти на жодні перемовини».

■ **...КАВУ НА «ПЕРЕДКУ»**

«Багато хто не розуміє, що таке «передок». Там не можна ні помитись, ні їсти зготувати, бо будь-який вогонь чи дим демаскує, а це ймовірність прильотів. Щодо кави (розмовляємо під каву. – Ред.), то її якраз п'ємо, заварюємо на отаких маленьких камфорах – це максимум, що можна зробити, бо нема диму. Щастя – це тушонка, цибуля і хліб. Це ключова їжа... На позиції спиш кілька годин, часто зриваєшся, бо обстріли. Ми спимо накриті не карематами, а броне-

жилетами, в зігнутому положенні, щоб у випадку прильоту був хоч якийсь захист... Бої стали набагато жорсткішими зараз, масштабнішими, ніж раніше. Це війна рівня Першої чи Другої світової. Москалі застосовують проти нас усе, що мають. Витримаємо – витримаємо, ні – посунуть».

■ **...ЧОМУ ПОПРОСИВСЯ В БОЙОВИЙ ПІДРОЗДІЛ**

«Спочатку я служив в управлінні бригади, а потім, у липні, написав заяву – і мене перевели в мотопіхотний батальйон. Я сам попросився в бойовий підрозділ, в ньому зараз служу. Чому? Бо вважаю, що готовий до перебування на передовій, – на відміну від багатьох хлопців, мене до цього готували».

■ **...НАЙВАЖЧІ МОМЕНТИ НА ФРОНТІ**

«Ось, дивіться (показує відео, де перебуває із побратимом у «ямці» під час обстрілу. – Ред.), це мій товариш, зараз він контужений. Нас тоді товкли (обстрілювали. – Ред.) кілька годин, ми думали, не виживемо... А цієї ямки вже нема. Там загинули два хлопці після мене... Найважче виносити загиблих побратимів на евакуацію. Я виніс двох...».

■ **...ЕЛІТНІСТЬ 10-Ї БРИГАДИ**

«На нашому напрямку чомусь москалі думають, що ми елітна бригада. Ми і є елітною бригадою, але вони вважають, що ми особлива. Бо коломийська, а відповідно – бандерівська. Ми сформовані з нащадків «кровожерливих» бандерівців. І от я не бачив, щоб проти нас виставляли мобілізованих, було кілька випадків, що ми брали в полон мобілізованих з окупованого Донбасу, але переважно стикалися з регулярними професійними російськими військовими. З вагнерівцями – як «добрий день». Тобто проти нас воює елітна частина росармії».

■ **...НАСТРІЙ ТИХ, ХТО НА ЛІНІЇ ВОГНЮ**

«Є відчуття, що відбувся певний психологічний перелом, наші солдати почали вірити в перемогу. На фоні втоми з'явилася якась віра, що ми переможемо, і це тримає солдата...»

Але я не був би таким оптимістом, що от вороги побіжать. Я не знаю, скільки життів москалі поклади, захоплюючи Северодонецьк, але не вважаю, що ми маємо віддати стільки ж життів, звільняючи Херсон. Це має бути система заходів – військових, дипломатичних, економічних, які б спонукали росію до того, щоб відійти з наших територій. І ми повинні отримати ленд-ліз, який дасть можливість додаткового ураження ворога. На жаль, ми його ще не отримуємо повноцінно».

■ **...ЧОМУ УКРАЇНА ПЕРЕМОЖЕ**

«Тому що за нами – правда, за нами – історія. За нами – пам'ять і досвід. Я ж бачу людей, які служать зараз там. З Волині, з Рівненщини, Хмельниччини, Франківщини, Львова, Тернопільщини – звідусіль... Нас об'єднало бажання цієї Перемоги. Україна в моєму розумінні – якраз та країна, яка спинить орду. Нарешті. Я впевнений, що з нашою Перемогою почнеться розвал росії. Навіть переконаний. Як тисячу років тому Україна захищала від орди Європу, так і сьогодні ми захищаємо. Але зараз Захід нарешті розуміє, що Україна не може залишитись один на один із російською навалою».

■ **Тільки факти**

Верховна Рада у першому читанні ухвалила документ, який передбачає 10-денну відпустку для військових під час війни. Коли законопроект буде прийнято остаточно, наразі невідомо.

Російські окупанти в Мелітополі Запорізької області повернули пам'ятник радянському вождю Владіміру Леніну, який після демонтажу у 2015 році зберігався на території одного з комунальних підприємств.

У жовтні було ліквідовано 12860 рашистських солдатів – це рекордний результат за весь час від початку повномасштабного вторгнення рф.

■ **Пряма мова**

Володимир ЗЕЛЕНЬКИЙ, Президент України, чому може не брати участі в саміті G-20:

Не слідкую за участю інших у саміті «Двадцятки». Позиція моя особиста і позиція України була в тому, що якщо лідер російської федерації буде брати участь, то Україна не братиме.

Більше публікацій – на сайті

VOLYN.COM.UA

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олег ЛУК'ЯНЧУК – військовослужбовець із міста Луцька;
Василь ПРОКОПЧУК – боєць із села Затурці, що на Локачинщині;
Петро СУРМАЙ – боєць із села Маньків, що на Локачинщині;
Денис КУДРЯВЦЕВ –

боєць із міста Луцька;
Олексій ЛЕПІН – боєць із міста Нововолинська;
Віталій АРЕНДАРЧУК – боєць із селища Цумань, що на Ківерцівщині;
Олександр СМІДЮК – боєць із села Воля-Любитівська Ковельського району.

■ Прямая мова**«Путін має сидіти в тюрмі, а не на Балі»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про найбільшу помилку за три десятиліття:

«Найбільша помилка України та її політиків за 30 років незалежності — це те, що ми не побудували сильної оборонної стратегії, адже не чекали настільки агресивних та кровопролитних вчинків від країни-терористки росії».

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», вважає, що запрошення Володимира Путіна на саміт Великої двадцятки в Індонезії 15–16 листопада має бути відкликано:

«Моє звернення до всього світу, особливо до G7 та G20. Я думаю, що країна G20 слід відкликати запрошення Путіна відвідати Балі (Індонезія). Тому що поки він буде розслаблятися на Балі, саме в той час українці, мирні жителі будуть гинути, будуть вбиті російськими військами. Місце Путіна має бути не на Балі. Путін має бути в Гаазі, а суд має посадити його за ґрати. І це має бути спільна позиція країн Великої двадцятки, серед яких, до речі, Китай та Індія, тому що їхня роль зараз надзвичайно важлива для припинення війни».

Ллойд ОСТІН, міністр оборони США, про звільнення від російських загарбників Херсонщини:

«Щодо питання про те, чи можуть українці звільнити решту території Херсонської області на правобережжі Дніпра: я, безумовно, вірю в те, що вони здатні це зробити. І найголовніше — що українці вірять у те, що вони здатні це зробити».

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО, про майбутнє росії:

«Кремль у стадії втрати контролю. Влада у РФ стрімко переходить до рук кримінально-терористичного угруповання, силові функції делеговані кидаровським каральним загонам і пригожинським зекам. РФ перетворилась на типову failed state (неспроможна держава. — Ред.). Далі — дестабілізація, демонтаж, депутатизація».

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач ЗСУ, про втрати росії у війні:

«За час повномасштабної агресії захисниками України знищено в два рази більше літаків РФ, ніж втрачено радянським союзом за 10 років війни в Афганістані — 278 літаків РФ в Україні проти 118 радянських літаків в Афганістані. Ця війна є такою ж ганьбою для РФ, як і стане причиною її руйнації».

Віталій КЛИЧКО, мер Києва, закликав жителів столиці бути готовими виїжджати з міста, якщо росіянам вдасться повністю його знеструмити:

«Наші вороги роблять усе для того, щоб місто було без тепла, без води, без енергопостачання... Тому потрібно бути готовими. Ми не виключаємо. Ми прораховуємо різні сценарії... Зроблений запас пального, дизельного палива, запас електрогенераторів, їжі, питної води, пункти обігріву... Я також звертаюся до людей — на поганий сценарій, якщо у нас світла і водопостачання не буде, подумати, якщо у вас є родичі й знайомі в передмісті Києва, де є окреме водопостачання, пічка, тепло, щоб тимчасово там перебувати, — будь ласка, домовтеся, щоб ви могли провести деякий час у своїх друзів чи знайомих».

Микола ВОЛОХОВ, командир підрозділу розвідників «Терра», про перспективи воєнної ситуації на правому березі Дніпра у Херсонській області:

«Якщо підтримувати достатній рівень тиску (на окупантів. — Ред.), вони зберуться й покинуть основні території на правому березі до кінця року чи до настання холодів».

Роман ШРАЙК, журналіст, про те, як і коли закінчиться війна:

«Просто набір моїх особистих відчуттів. До кінця року буде звільнено правобережжя Херсонської області. На початку 2023-го у росії знову доведеться проводити масову мобілізацію. Вона пройде складніше, ніж осіння, бо потенційним мобікам та їхнім родичам уже буде зрозуміло, що мобілізованих відправляють тупо вмирати без необхідного навчання, озброєння та навіть харчування. Криза в РФ наростатиме у різних сферах, будуть незадоволені і народ, і «верхівка»... Ситуацію в росії можна порівняти з повітряною кулькою, наповненою проблемами. Ясно, що якщо її надувати все більше і більше, вона лусне. Але в якому місці вона порветься, передбачити неможливо. Загалом, я чекаю, що війна закінчиться у 2023 році».

Михайло ПОДОЛЯК, радник голови Офісу Президента, назвав склад української делегації на переговорах з росією:

«Єдино можлива делегація для «переговорів» із росією має складатися з Abrams, Leopard, Marger, HIMARS. Місце зустрічі — найсхідніша точка міжнародно визнаних кордонів України».

■ Політика**Рабіновича позбавили депутатського мандата, але цього мало!**

Фотоколаж із сайту 24tv.ua.

«Чому депутати заборонених партій включаються в «телемарафони» і ведуть нормальне політичне життя, створюючи нові політичні групи і фракції?» — запитують у «Європейській Солідарності»

Ольга СОКОЛОВА

3 листопада Верховна Рада достроково припинила повноваження народних депутатів Вадима Рабіновича (ОПЗЖ) та Ігоря Васильковського («Слуга народу»), яких раніше Президент України позбавив українського громадянства. Таким чином, у Раді наразі залишилося 417 нардепів.

Нагадаємо, що Вадим Рабінович був одним із лідерів проросійської партії «Опозиційна платформа — За життя», діяльність якої в Україні остаточно заборонили у вересні. Сам Рабінович повідомляв, що виїхав з України в Ізраїль ще на початку лютого — за лічені дні до повномасштабного вторгнення росії до України. Ігор Васильковський був обраний до парламенту від партії «Слуга народу» у виборчому окрузі № 139 (Одещина).

Тим часом фракція «Європейська Солідарність» вимагає внести до порядку денного розроблені нею законопроекти про позбавлення депутатських повноважень усіх обранців від заборонених партій.

Співголова фракції «Європейська Солідарність» Ірина

А скільки таких рабіновичів і васильковських є в стінах нашого парламенту?

Герашенко під час виступу з трибуни парламенту, зокрема, заявила: «В цій залі є депутати, мабуть, які мають подвійне громадянство. Де СБУ, яка має дати повну інформацію про таких нардепів, щоб вони позбулися мандатів? Є нарешті рішення РНБО щодо заборонених партій, це партія Шарія, ОПЗЖ. Чому обранці від цих партій включаються в марафони і ве-

для голосування є в залі», — дивується Герашенко.

«Наша фракція вимагає системного вирішення цього питання. Ми зареєстрували законопроект про позбавлення депутатських повноважень всіх членів заборонених фракцій. Ми зареєстрували альтернативний законопроект щодо заборони їм створювати як у парламенті, так і в місцевих радах

«В цій залі є депутати, мабуть, які мають подвійне громадянство. Де СБУ, яка має дати повну інформацію про таких нардепів, щоб вони позбулися мандатів?»

дуть нормальне політичне життя, створюючи нові політичні групи і фракції?».

Ірина Герашенко нагадала про парламентаря-зрадника від правлячої партії Ковальова, якого «наші доблесні партизани відправили на концерт Кобзона» (тобто ліквідували, це сталося на Херсонщині. — Ред.). «Але він і досі є депутатом Верховної Ради і досі його картка

нові депутатські групи і впливати на ухвалення рішень, бути донорами для партії влади за «правильними голосуваннями», — сказала вона. — Люстрація і справедливість — це те, чого вимагає сьогодні українське суспільство. Всі, хто кликав російського окупанта на нашу землю, мають понести політичну відповідальність», — зазначила Герашенко.

■ Про це говорять**Сметанін, який «здав» росії аеродром у Луцьку, сидить у камері з іншими зрадниками**

Судові засідання у цій справі відбуваються в закритому режимі, наступне заплановане на 10 листопада

Василь КІТ

Для Сметанін уже не перебуває в одиночній камері, як це було раніше. До нього «підселили» тих, кого теж підозрюють у вчиненні зрадницьких у контексті держави дій, інформує видання ВолиньPost.

Нагадаємо, Служба безпеки України затримала зрадника, який «здав» ворогу під обстріл Луцький військовий аеродром. Ним виявився лучанин, так званий авіалюбитель, відомий причетністю до «руського міра» Ілля Сметанін. Він передав ворожим спецслужбам інформацію про типи і кількість військових літаків, місця їх дислокації, тренувальні

польоти, особисті дані військовослужбовців аеродрому.

Завдяки його «допомозі» 24 лютого аеродром був обстріляний ракетами. Після цього зрадник доповів про результат удару в РФ.

«Завдяки його «допомозі» 24 лютого аеродром був обстріляний ракетами.»

«Я познайомився з офіцером російської федерації у 2010 році через соцмережу. Він намагався у мене вивідати інформацію про діяльність аеродрому. У 2017-му я особисто зустрівся з

ним у Москві, де він повідомив, що працює на фсб РФ. Пізніше я розповсюджував інформацію на інтернет-сторінці: фотофіксацію польотів літаків і захисних споруд Луцького військового аеродрому. В ніч з 23 на 24 лютого я почув, як літаки летять з Луцького військового аеродрому. Намагався зв'язатися з військовослужбовцями бригади, щоб дізнатися, що сталося і куди вони летять. Після обстрілу Луцького аеродрому я зв'язався з офіцером збройних сил РФ. Він повідомив мені, що удар відбувся по аеродрому як стратегічному об'єкту і в найближчий час більше ударів по Луцьку не планується. Подальші вказівки я мав отримувати додатково», — сказав Сметанін на оприлюдненому СБУ відео.

Через деякий час аеродром у Луцьку обстріляли вдруге. Зранку 11 березня пролунали 4 гучні вибухи. Внаслідок цього загинули четверо військовослужбовців, 6 людей поранено.

У разі доведення вини Іллі Сметаніну загрожує покарання до 15 років позбавлення волі. Сам підозрюваний провини не визнає. ■

Підпишіться на наш Telegram-канал Volyn nova

Актуально

«Обранці волинської громади хочуть позбутися головного податківця краю через конфлікт інтересів»

Таке припущення зробив депутат обласної ради, представник фракції Аграрної партії України Андрій Мельник. Він вважає, що партія більшості в представницькому органі краю перенесла власний конфлікт із фіскалами у публічну площину, частково маніпулюючи думкою депутатського корпусу і, зрештою, обманюючи усіх волинян

Антон КАРАСЬ

Видається, що головний податківець області Сергій Лисеюк став кісткою у горлі депутата Володимира Бондара (праворуч).

Ініціатори «звільнення» очільника Головного управління ДПС України в області стверджують, що він створює перешкоди для малого та середнього бізнесу, блокуючи податкові накладні. Мовляв, через це підприємствам вчасно не повертається ПДВ. Андрій Мельник переконаний, що тут політики дещо лукавлять.

— Це не нова проблема для українців. У 2019 році Кабмін ухвалив постанову від 11.12.№1165, якою регламентується порядок здійснення блокування та здійснення перевірок податкових накладних. Цей процес відбувається автоматично, тому не залежить від рішень будь-якого керівника ДПС чи то на Волині, чи в іншому регіоні нашої держави, — каже депутат.

Під час сесії 15 вересня волинські обранці звернулися до очільників ДБР, НАБУ та спеціалізованої антикорупційної прокуратури з проханням перевірити роботу Головного управління державної податкової служби України в області. Втім, представники більшості чомусь вирішили, що цього недостатньо: голова обласної ради розпорядився створити робочу групу, яка мала б за повідомленнями представників малого та середнього бізнесу вивчити ймовірні зловживання керівника фіскального органу краю.

Під час круглого столу, який відбувся згодом, голова робочої групи, представник правлячої політичної сили в облраді Воло-

димир Бондар озвучив ймовірні факти зловживань податківців, яких, до речі, на це засідання не запросили самі ж організатори.

— Коли депутати нашої фракції та підприємці запитали, чому на зустрічі немає керівників Головного управління ДПС в області, голова обласної ради і пан Бондар пояснили, що просто вирішили обговорити проблему у такому форматі — без фіскалів. Це нам здалося дивним. Врешті під час 19-ї позачергової сесії депутати більшості влаштували шоу зі словесними перепалками та походами до офісу податкової служби, що було схожим на зведення рахунків. Адже всі бізнесмени, яким надавали слово, озвучували претензії не до конкретного посадовця, а загалом до роботи системи, — розповідає Андрій Мельник.

У підсумку роботу виконувача обов'язків керівника податкової служби в області Сергія Лисеюка таки визнали незадовільною. Фактично депутати поставили його на межу звільнення, хоча обласна рада не має повноважень впливати на кадрові призначення у фіскальних органах. Тим паче, пан Лисеюк обіймає цю посаду лише два місяці.

— Усі пропозиції від фракції Аграрної партії України представники більшості відхилили. Ми ж наполягали на тому, щоб обранці громади не шукали ворогів у персоналіях, а налагодили конструктивну розмову разом з податків-

цями, представниками обласної держадміністрації, підприємцями й напрацювали механізм вирішення проблеми, яка вже декілька років заважає українському бізнесу.

Згодом на каналі ютуб було розміщено відеозапис розмови вищезгаданих осіб, ймовірного керівника самої робочої групи та очільника ДФС у Волинській області. Якщо проглянути оприлюднений запис у соцмережі, де керівник робочої групи, вживаючи лайливі слова, тиснув на виконувача обов'язків керівника ГУ ДПС в області задля вирішення приватного інтересу.

Я бачу тут конфлікт інтересів і зловживання депутатським статусом та введення в оману волинян та депутатів обласної ради. Я не захищаю ні тих, ні інших, але громада має знати про всі подробиці цього конфлікту та мотиви його учасників, — заявив пан Мельник.

Він каже, що правоохоронні органи, які здійснюють перевірку діяльності ДФС, мають також відреагувати на оприлюднений запис розмови депутата Володимира Бондара з в. о. керівника податкової служби в області Сергія Лисеюка та дати відповідь волинянам, чи справді мав місце такий факт. Адже це торкнулося репутації Волинської обласної ради та довіри волинян, які висловили підтримку депутатам восьмого скликання задля відстоювання інтересів краю, а не приватно-партійних. ■

Звернення депутатів фракції Аграрної партії України у Волинській обласній раді VIII скликання до волинян щодо питання із блокування податкових накладних сільгоспвиробникам

Шановні волиняни!

В нинішній час, в умовах війни України з агресором, малий та середній бізнес Волині зіткнувся з неповерненням ПДВ від держави та блокуванням податкових накладних.

Система заходів, які були відпрацьовані державними контролюючими органами з метою зменшення рівня шахрайства у сфері відшкодування податку на додану вартість (ПДВ), у т. ч. і в аграрному секторі, шляхом блокування податкових накладних, наразі набула негативних тенденцій.

Не завжди обґрунтоване та доцільне застосування широкого спектру заходів із надмірно ретельним вивченням господарських операцій, не лише значних за обсягами, а й поточних — таких, що здійснюються дрібними та середніми фермерами, систематично гальмує розвиток аграрного сектору регіону.

15 вересня ми, депутати Волинської обласної ради, прийняли рішення звернутись до НАБУ, ДБР щодо надання оцінки діям посадовців ГУ ДФС у Волинській області з цього приводу.

03 листопада відбулась позачергова сесія Волинської обласної ради з розглядом питання щодо діяльності ДФС у Волинській області.

Учасники засідання та запрошені представники малого бізнесу у виступах акцентували увагу на тому, що проблема блокування податкових накладних полягає не в персоналії очільника ДФС у Волинській області, а в роботі контролюючої системи в цілому. Ця проблема виникла не вчора, а перші паростки проявились у 2019 році. Фракція Аграрної партії України у Волинській

обласній раді внесла пропозицію створити робочу групу з представників депутатського корпусу, ОДА, малого бізнесу, фермерів та ДФС, щоб виробити механізм усунення цих точкових питань.

На жаль, діюча більшість правлячої партії в обласній раді та її сателіти вирішили звести особисті рахунки з людиною, яка обіймає посаду виконувача обов'язків начальника лише 2 місяці, всупереч нормам діючого законодавства України.

Частиною другою статті 19 Конституції України визначено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Фракція Аграрної партії України наголошує, що в нинішній час ми маємо акумулювати зусилля та об'єднатись у боротьбі з агресором, а не задля пошуку внутрішнього ворога та виконання партійних директив.

Ми повторно звертаємось до голів Волинської обласної ради та облдержадміністрації із закликом ініціювати спільно з очільником ДФС у Волинській області відкрити платформу з представниками бізнесу, аграріями та фермерами щодо вироблення дієвого механізму розблокування податкових накладних задля розвитку регіону та відбудови України.

Спільними зусиллями ми здолаємо ці перепони, переможемо ворога та відновимо Україну!

Слава Україні!

Голова фракції Аграрної партії України у Волинській обласній раді Ігор ВОЛОШЕНЮК.

Погляд

Сергій ХОМІНСЬКИЙ,
речник 100-ї бригади ТРО Волині

Як мені вручали медаль «За визволення Києва»

Глянув лейтенант Хомінський зранку на календар — 1 листопада. І згадалося йому, як 19 років тому він одержав медаль «За визволення Києва»... Не хвилюйтеся — з глуму я не з'їхав...

Було це восени 2003-го. На той момент я, студент-журналіст, уже понад пів року працював у парламентській газеті «Голос України».

Наближалася 60-та річниця визволення Києва від фашистів. І хтось в оточенні Президента Кучми напоумив рудочубого гаранта виправити одну історичну несправедливість. Мовляв, відразу після війни в СРСР введено медалі «За визволення Белграда», «За визволення Варшави», «За визволення Праги» — а медалі «За визволення Києва» не було. Хоча саме битва за Київ стала однією з найграндіозніших, найвизначальніших і, на превеликий жаль, найкровопролитніших сторінок тієї війни.

Великих капіталовкладень запровадження і виготовлення такої медалі не передбачало, адже учасникам тих подій на той момент мало бути років щонайменше по 80–85, і в живих їх лишалося зовсім небагато. А геть непопулярному серед народу Кучмі — таки піар... Тож задумку швидко втілили в життя.

Ну й на початку листопада 2003-го Київський міський військкомат зібрав зо три десятки сивочолих ветеранів і влаштував їм справді цікаву програму на цілий день. А моїм редакційним завданням було висвітлити це в репортажі.

Спочатку поїхали автобусом до Переяслава-Хмельницького, де відвідали кілька музеїв (а загалом їх у Переяславі десяток!). Зокрема, побачили відому діюру «Битва за Дніпро в районі Переяслава і створення Букринського плацдарму восени 1943 року».

Потім учасникам тих вікопомних подій урочисто вручили ті самі медалі, після чого ми поїхали в один із приміських дитячих таборів (який цієї пори, звісно, за прямим призначенням не працював).

Там для стареньких накрили пристойний стіл, організували культурну програму з піснями під баян тощо. Після обіду ми вийшли прогулятися навколишнім лісом, погрілися біля багаття. А потім ще раз сіли за стіл — трішки підвечеряти перед поверненням до Києва.

Атмосфера вирізнялася теплотою і душевністю. Бо й ветерани ті були справжніми.

Було серед учасників тієї поїздки навіть кілька Героїв Радянського Союзу. Проте найбільше мою увагу привертав дідусь у старенькій маринатці (так називають на Житомирщині піджак. — **Ред.**)... з п'ятьма медалями «За відвагу» на ній. Для розуміння масштабу: більше — шість таких медалей — у всьому СРСР мала лише одна людина — померлий ще 1975-го сержант Семен Грецов...

Звісно, на всю цю живу історію я дивився з величезним захватом, ну й старанно збирав матеріал, розуміючи, що про таких людей гріх буде не зробити класний репортаж!

Нарешті ми всідаємося в автобус і рушаємо в напрямку Києва. Ветерани продовжують спілкуватися між собою, я переглядаю зроблені протягом дня записи в блокноті, а військовий комісар («головний» у нашій групі) ретельно вивчає якісь папери. Аж ось він піднімається й каже:

— Ви уявляєте — вже тричі перевірів! Усіх, кого мали — нагородили, а одна медаль таки лишилася! Мабуть, «запасну» нам із Міністерства оборони надіслали...

І раптом один із ветеранів «видає» (як зараз пам'ятаю — російською):

— Так с нами тут севодня пареньок молодой бил — кореспондентік с газети. Внимательний такой — распрашивал всех целый день, записывал... Давайте і его наградім!

Я з переляку втискаюся в сидіння. Роззявляю рота, аби заперечувати, — проте не можу вимовити ані слова...

Військовий комісар також заскочений. Проте відразу кілька ветеранських голосів підхоплюють ідею:

— Все правильно, заслужив хлопчина!

— Маладец парнішка — нужно отметить!

— Военком, не тягни kota за хвіст — медаль кореспонденту!

Комісар зітхає, проте заперечувати не наважується. Сідає й прямо на коліні вписує в книжечку до нагороди мої прізвище, ім'я та по батькові.

Це мить — і медаль уже чіпляють мені на груди. Ну й, звісно, наливають «фронтіві» 100 грамів...

Відтоді сплило 19 років, проте ця нагорода досі зберігається в серванті у батьківській квартирі — на пам'ять про людей із тієї поїздки, на пам'ять про моїх дідів-фронтівиків Станіслава Хомінського і Миколу Комарева.

Адже тоді — восени 1943-го — вони відвоювали не лише Букринський та Лютізький плацдарми для подальшого наступу на фашизм. Вони відвоювали плацдарм для подальшої боротьби за Україну. І «хто б там що кому не говорив», а саме Україна і українці (у лавах як Червоної армії, так і УПА) зробили найбільший і вирішальний внесок у перемогу над фашизмом (за колосальної підтримки антигітлерівської коаліції).

Сьогодні українці мають шанс ще раз увійти в історію — перемігши (цього разу за підтримки антипутінської коаліції) здичавілу орду рашизму... ■

Завтра зустрінемо разом!

У свої 87 Галина Шафета мріє приготувати деруни для... Валерія Залужного

Закінчення. Початок на с. 1

6. Найстрашніший мій спогад від тої війни... Платтячко. Моє перше в житті платтячко. Червоне, з парашута... Але маю перед тим зазначити одну історичну і родинну закономірність. Перша світова почалася, коли моїй мамі Теклі було 4 роки. Їх царський уряд виселяв у Курську, Воронежську та Саратовську губернії. Жили потім ще в Полтаві... Мені було стільки ж років, коли у вересні 1939-го розпочалася Друга світова. У дитячій пам'яті — літак над нашим подвір'ям. Летів зі сходу на захід, скинув бомбу, від неї загорілась хата сусіда Бідіша. Я стояла під берізою, що росла біля криниці. Мама мочить рядна, простини і навіть полотно. Подає батькові і дідові Грицю Гелюті, щоб іскри від сусідньої хати не перелетіли на солом'яну покрівлю нашої. Але перше пошите мамою платтячко було червоного кольору з парашута, який опинився на нашому полі за селом Дубова. Невідома доля парашутиста. А пригоди з тим моїм червоним платтячком були сумними: перший переляк і плач... Лювлю себе на тому, що в цьому році моїй правнучці Олесі виповниться 6 років і вона запам'ятає вже ті жахіття, що і я колись. Тому хочу запитати високопосадовців світу: «Якої з цих трьох воєн — моїх батьків, моєї, моїх правнуків — можна було не допустити, запобігти?!». Хочеться прокритичати слова Ліни Костенко: «Куди ж ви дивитесь, народи-ди?! Сьогодні ми, а завтра ви».

7. Коли зараз повітряна тривога в Луцьку, я... не реаую. Та й укриття, окрім підвалу, близько нема. Якби й було, то «семініжці» (так себе жартома називаю, бо до своїх двох ніг і пальці додаю ще й 4 колеса коляски, яка допомагає рухатися) непросто туди потрапити з п'ятого поверху.

8. Чи натиснули б на спусковий гачок, якби побачили перед собою путіна? путін... Чи рахував хтось, скільки разів звучить це слово щодня? А за всі роки царювання? Здається, піщинок на березі моря не більше. На мій погляд, якби слово «путін» звучало менше, то сидів би він у своєму бункері і мовчав би. А за звірства нехай його судить міжнародний трибунал. Бо, маючи найбільшу в світі територію, міг би для своїх росіян побудувати рай. Не на Захід відтікали б люди, а в росію. Площа понад 17 млн кв. км, а йому ще мало?! Захоплює ще й українську територію, і небо, і моря... Суд над ним буде. І публікації вашої газети матимуть право служити доказами в цьому суді.

9. Коли закінчиться війна з росією?

«Коли закінчиться... Коли... Усі говорять, що нескоро. Але готую я столи і промовляю: «Скоро, скоро. Ще день, ще ніч. Та й ще мима. А там весна і перші грози. Коли закінчиться війна, Я вам нарву букет мімози!!!» (Галина Потопляк).

10. Якби знала, що до мене додому завітає сам Залужний, приготувала б йому... Звісно, волинські деруни. Тим паче, що він служив у нашому Володимирі. Так що, пане Валерію, чекаю з Перемоги!

11. Слово, яким мене підкорив коханий... На цей пункт анкети я хочу відповісти рядками поезії Сіми Кордунової. Бо саме у листопаді минає 26 років, коли не стало мого Полікарпа:

А я пишу тобі листи,
хоч ти їх не читаєш,
пишу під шепіт самоти,
що навпіл душу крає...

Коли Полікарп навчався у Львівському університеті, він майже щодня присилав мені листи. Кілька збереглося. У них нема слів «кохаю», «люблю»... Жартуючи, Полікарп казав: «Я ж довів це...». Адже є такі чоловіки, які сьогодні так промовляють одній, завтра — іншій і т. д. до нескінченності, як кажуть математики. Ми з Полікарпом знайомі були змалечку, адже вчилися в одному класі Дубівської семирічної школи. Яюсь на уроці треба було з підручника перемалювати вошу. Я дуже любила малювати і виконала завдання, але вчитель Кондренку не показала... Чому? Бо хтось на перерві домалював штани тій воші. Підозра впала на Поліка.

12. А Богу я процитувала б такі рядки... І хоч моя улюблена поетеса — Ліна Костенко, я б зачитала оновлений Славеня України у виконанні Олега Винника: «Буде жати України! І не вмре ніколи! Хто до нас прийшов

з війною,
Буде гнити в полі!
«Не убий!» —
Слова Господні —
Істина єдина!
Хто з мечем прийде
вбивати,

Від меча й загине!
Ми не станем на коліна!
Козаки, тримайтесь!
Україна наша вільна!
З нами Бог! Єднаймося!»

Писана красуня... Тепер навіть на подіумах таких мало знайдеш.

Знай наших!

Світлина на згадку про зустріч із українським професійним боксером Володимиром Кличком.

Її кликали за кордон — в безпечніше місце, а вона з чоловіком вирішила нікуди не виїжджати з України й взялася за волонтерство.

П'ятнадцять років тому Олена зацікавилась армреслінгом, і цей вид спорту став невід'ємною частиною її життя.

Навіть Кличку за честь мати фото з королевою рукоборства з Волині

Катерина ЗУБЧУК

Закінчення. Початок на с. 1

На уроках географії, які дуже любила, мені здавалося, що я подорожую. Хотілося більше знати про країни, континенти світу. І, навчаючись у п'ятому класі, — пригадує Олена, з чого розпочалась таке її захоплення, — якось попросила Святого Миколая, аби приніс мені Велику енциклопедію географії, рекламу якої десь побачила. Й він виконав моє прохання. І кожного вечора, запоравши з батьками господарство (воно в нас у Дольську завжди було велике), я в своїй кімнаті читала й мріяла, як-то колись мандруватиму вже не віртуально.

А першим кроком у світ (поки що на Волині) стало навчання у Маяківській (нині Княгининській) школі-інтернаті, що в Луцькому районі. Сюди Олена вступила після восьмого класу, бо багато чула про цей заклад від тата й мами, які свого часу теж здобували тут середню освіту. Вона вирішила поєднати любов до географії, а точніше — до мандрівок світом, із вивченням англійської мови, «бо як подорожувати й не мати «ключика» до спілкування?»

— Саме в ліцей, — каже жінка, — я, прийшовши у спортивний зал, й армреслінгом зацікавилася. І перше срібло та бронзу виборала на Чемпіонаті України

серед юніорів. Настане час і цей вид спорту допоможе мені одержати в обласному управлінні міліції направлення для вступу в Національну академію МВС.

«ПРИДУМАЛА, ЯК СТАТИ СУДЕЮ Й НЕ РОЗЛУЧАТИСЯ ІЗ УЛЮБЛЕНИМ ВИДОМ СПОРТУ»

Правда, довелося пережити розчарування, коли, склавши успішно іспити, не побачила себе у списках курсантів обраного факультету підготовки кадрів кримінальної міліції. Аби не пропускати рік, скористалася пропозицією вчитися на юриста у тому ж виші. Але від мрії все ж не відмовилася й через рік уже була серед майбутніх оперативників.

— Уже навчаючись у виші, — розповідає Олена, — я перемогла на Чемпіонаті України, взяла участь у турнірі європейського рівня — й теж успішно. Але навчання, активна участь у громадському житті (я очолювала на курсі осередок самоврядування) забирали багато часу. Настав момент, коли зрозуміла, що не маю можливості тренуватися, аби виступати на турнірах. І тоді спіймала себе на думці, що є вихід: можна ж стати суддею й таки не розлучитися з улюбленим армреслінгом? По-перше, це круто. По-друге, це ж поїздки по світу — те, про що мріяла з дитинства, читаючи свою Велику енциклопедію географії.

А що наша героїня — людина, яка не відступає від поставленої мети, то свого вона й цього разу досягла. І бакалаврат закінчила з червоним дипломом, і в магістратуру вступила, і, склавши всі передбачені процедурою екзамени, стала суддею міжнародного рівня.

— Я настільки вірила, що все мені вдасться, — каже Олена, — що, їдучи

«Одна з моїх цілей — захищати права й свободи людей, які не можуть найняти собі адвоката.»

на іспит, й суддівську футболку купила собі. І в 2017 році вже об'їхала пів Європи. Особливо почесно було одержати запрошення на професійний турнір «Злотий тур», який проходив у Польщі, куди з'їхалися найсильніші атлети світу. Пригадую, не задумуючись, купила в інтернеті квиток і зібралася в дорогу. Після «Злогого туру» мені вже важко порухувати країни, в яких була як суддя. Коли в паспорт закордонний загляну, то прочитаю: Казахстан, Малайзія, Китай... Це якщо тільки про Азію говорити...

Ось повернулася Олена в Україну з Малайзії з думкою, що на турнірах — і аматорських, і професійних — чомусь мало українців. Відповідь на це питання

у неї була така: щоб поїхати в далеку країну, потрібно мати відповідні кошти. Тож треба зробити, аби і в нас провадилися такі змагання, і вже в Україну їхали іноземні спортсмени. Одне слово, 30 серпня 2019 року в нашій країні з'явилася професійна ліга з армреслінгу, яку заснувала Олена Кузьмич. Вона й стала її президенткою. Для того, аби цей вид спорту мав майбутнє, взялася

з одностумцями за підготовку спортсменів з юних літ. На початку 2020-го, ще до пандемії, коли в Києві на одній сцені змагалися і діти, й дорослі, то за кількістю учасників було зареєстровано рекорд України, підтверджений відповідним сертифікатом.

«ТРЕБА ЙТИ ЯКРАЗ ТУДИ, ДЕ ПОТРІБНА ТВОЯ ДОПОМОГА»

— На 2022 рік були великі плани, але війна поставила їх на паузу, — каже Олена. — Якщо про особисте говорити, то ми з моїм коханим Віталієм ще завдовго до 24 лютого призначили весілля на останній місяць весни. Але вийшло по-іншому — святкування відклали на кращі часи. А 25 травня у вузькому колі

Гірко!

Нововолинський Джері одружився

Газета «Волинь» двічі писала про Іллю Степюка — командира взводу 128-ї гірсько-штурмової стрілецької бригади

Алла ЛІСОВА

У матеріалі «Думали, що загинув... А він став грозою рашистів!» розповіли, як під час бойових дій у найгарячіших точках фронту його підрозділ демонстрував високу військову виучку, бойову майстерність. Після одного бою молодий офіцер сім діб не виходив на зв'язок. Думали, що вже нема в живих... Але, на щастя, все обійшлося. Тоді його за військові подвиги нагородили орденом Богдана Хмельницького ІІ ступеня.

Під час наступальних дій на Херсонщині у вересні сміливий Джері (позивний Ілля) був поранений. Лікувався в госпіталі, потому довелося тимчасово ходити з паличкою. Тоді й мала можливість іще раз поспілкуватися з Героєм.

І ось тепер — приємна новина. Перебуваючи на реабілітації у Закарпатті, Ілля Степюк одружився з коханою дівчиною Іриною, яка його вірно чекала всі ці важкі воєнні місяці. Звичимо молодій сім'ї кохання і злагоди на багато-багато років вірного подружнього життя! ■

«Діточок вам, як на небі зірочок!»

Невигадана історія

«Чудесний» виноград з Волині для запорізького козака Юрія

Історія з відтинком дивовижної магії трапилася із нашою землячкою Лідією Приймак з Луцького району. Не перший рік вона займається саджанцями. Любить рослини, знає про них усе, розводить і продає. Тож ім'я її у певних колах теж відоме. Я познайомилася з нею завдяки опитуванню для газети

Оксана КОВАЛЕНКО

В якийсь момент розмови пані Лідія зауважує, що має щ розповісти зі свого життя. Той дивний збіг досі викликає у неї сильні емоції. А почалося усе з дзвінка волянки, яка забронувала номер сина Юрія саджанці винограду. Повідомила, що він — військовий, та залишила його номер телефону. Лідія Приймак, вибачливо усміхнувшись, оповідає: — Як були готові саджанці, набираю того Юрія, перепитую, чи він військовий, й кажу, що можна забирати замовлення. А

він каже, що нічого ні про який виноград не знає, але хай-но запитає у мамі. За деякий час волянська Ліда дізналася від потенційного клієнта, що він не той, про кого вона думала. Тобто він таки Юрій, і таки військовий, але аж із Запоріжжя. На час розмови він саме лікувався у госпіталі на Львівщині. Пані Ліда усміхається знову, але цього разу радісно, й додає: — Але не думайте, що цим усе закінчилось! Той Юрій знову мені телефонував. Запитував, чи прийметься виноград із

Волині на запорізькій землі. Бо він би посадив після війни, як переможемо... А чого ж йому не прийнятися?! Отаке було, бо якусь цифру не так записала... Нашу розмову перебиває покупець, який шукає саджанець айви. Пані Лідія повідомляє йому, що сортів «росіянка» чи «сибір'янка» у неї нема: хоч славилися вони морозостійкістю, вона їх не хоче — звела, як росія напала на Україну. Натомість пропонує людям «Божий дар». Окрім роботи, молитесь, волонтеруйте, чекає з війни шістьох племінників та вірити у Перемогу. ■

Погляд

Лєса ВЛАШИНЕЦЬ, редактор відділу реклами газети «Волинь»

«Хтось застряг в Україні? Знаю, за скільки витягнути»

Після піврчної розлуки вдвлялася в свою країну очима й серцем. Україна, відколи почалася війна, вже на кордоні попереджає про небезпеку сигналами повітряної тривоги. Тоді границя миттєво закривається для всіх. Потоки автомобілів із рідної й протилежної сторін стають нерухомими, а з вантажівок з легковиків, які не перестають рухатися з обох країн навіть під тривожним виттям, вишиковуються довжелезні черги

Так складається, що із закордоня в Україну завжди повертаюся на світанку. Доки сирени у Львові мовчать, місто, здавалося, звично починає свій робочий день. Хіба що на вокзалі більше, ніж у мирні дні, людей із валізами. Й чоловіків у військовій формі: хтось їде на війну, побачившись, наговорившись із ріднею, інші спішають у короткі відпустки. У таких на обличчі втома, а в очі — щастя від очікуваної зустрічі із сім'ями, родинами, друзями. Разом із такими захисниками в пам'яті, на жаль, закарбувалося й споглядання чоловічої негідності.

У зворотній дорозі з України до Польщі в автобусі із майже чотирма десятками жінок та дітей здохнуть четверо чоловіків. Троє з них важного віку, а четвертий — молодик років 35, який виявився моїм сусідом по кріслу. Щойно автобус рушає з місця, він узявся за телефон.

«Напевне, їде до когось у волонтерських справах», — роблю висновок, чуючи мимохід початок його розмови з кимось, а вже через кілька секунд моє припущення лопає, наче мильна бульбашка.

«Вже в дорозі, готуйся, завтра буду в тебе. Зняв у Вроцлаві квартиру. Заживемо тепер. Як їду? Як волонтер, звісно», — не перестав сипати гонором у слухавку інтелігент із вигляду.

Наскільки розумію, його співрозмовниця дивується, як вдалося дістати документи, що дозволяють особі призовного віку у час війни перетнути кордон.

«Та все в нас можна. Треба потрібних людей. Повітряної тривоги нема, черги на кордоні теж, так що чекай, скоро буду... — тишть когось утікач і з почуттям всемогутності додає: — Мало не забув. Якщо хтось із твоїх застряг в Україні — витягнемо. Приїду — розкажу, за скільки грошей то робиться».

Ту потворну балаканину зупиняє перевірка на блокпосту. Пасажири із надсерйозним виглядом розкриває папку й показує перевіряючому якийсь папір. Військовий дивиться на нього й дає добро на проїзд, хоча напевне знає, чому це робить...

На українській митниці горе-волонтер сміливо стає в чергу першим для проходження контролю й «застрягає» біля вікна на довгі пів години. Паперів у блискучих файлах показував ще кілька, прописав комусь зателефонувати, дзвонив і так когось собачив, що аж втирав спітнілий лоб.

Не помогло. Похнюпивши голову, «рішало» вже без гонору забрав з автобуса свій рюкзак... ■

Увага, нова рубрика! «Черговий по редакції»

14 листопада з 17:00 до 20:00 на телефонному посту

Оксана КОВАЛЕНКО

ТЕЛЕФОНУЙТЕ: 066 82 47 160 096 77 31 037 (0332) 780-770

Підкажіть, Підтримайте, Познайомтесь, Запитайте, Поділіться

ЧЕКАЄМО НА ВАШ ДЗВІНОК!!!

Погода**На Волинь
прийдуть дощі
й тумани**

Найближчими днями листопад теплом не потішить. Погода буде сирою та похмурою, тож одягайтеся тепліше і заварюйте гарячий чай...

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **11 листопада вночі та у другій половині дня йтиме дрібний дощ.** Вітер північний, 4–8 м/с. Температура повітря вночі становитиме 8 градусів тепла, вдень – плюс 10. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1982 році – плюс 15,5, а найхолодніше – 1956-го – 12,2 градуса нижче нуля.

12-го протягом усього дня небо вкриватимуть хмари, без опадів. Вітер західний, 5–10 м/с. Температура вночі – плюс 7 градусів, удень – до 10.

13-го утримається хмарна погода, дощів не прогнозують. Вітер західний, 4–8 м/с. Температура вночі – 7 градусів, удень – плюс 9.

У Рівному 11 листопада весь день мороситиме дощ. Температура вночі – плюс 8 градусів, удень – до 10.

12-го буде хмарно, без опадів. Температура вночі – близько 6 градусів вище нуля, вдень – 10.

13-го протягом усього дня небо вкриватимуть хмари, без опадів. Температура вночі – 6 градусів тепла, удень – 9.

Більше публікацій — на сайті

VOLYN.COM.UA

Все для фронту, все для Перемоги!**І у 80 років можна бути корисною для армії**

Фото із особистого архіву Ольги ПАСІЧНИК.

Лучанка Ольга Пасічник (на фото), незважаючи на поважний вік, у своїй квартирі власноруч виготовляє бліндажні свічки

Алла ЛІСОВА

— **А** як же інакше? Кожен свідомий українець повинен розуміти: треба або бути там, на фронті, або робити щось корисне для Перемоги над озвірілим ворогом тут, в тилу, – Ольга Степанівна досить емоційно розпочала нашу розмову.

Категорично відмовлялася від того, аби про неї писали, – вважає, що це мізерія порівняно з потужною підтримкою ЗСУ, яка надходить від волонтерів з усіх районів і міст Волині.

Вийшла на зв'язок із цією неординарною жінкою, коли прочитала, що Ольга Степанівна виготовила 150 окопних свічок й частину з них уже передала на фронт.

«**Вірю, що тепло сердець
благодійників передається
нашим бійцям.**»

– Зараз воском форми заливаю, – мовила, зробивши невеличку перерву, моя співрозмовниця. – Ящички паперові для основи дають мені в супермаркеті «Сільпо», там уже мене сприймають як свою людину. Металеві баночки беру в барах. Найкраще підходять з-під кукурудзи. Волонтери кажуть, що така свічка горить 5–7 годин, що дуже важливо для наших солдатів на передовій. Найбільше ємностей доставляють мені знайома пані Тетяна й студент одного з місцевих коледжів Назар. Решту складників отримую від добрих людей: віск дарують лучанин Михайло Григорович Цибулін, ще один пасічник Михайло, який торгує на Старому ринку, прізвища якого, на жаль, як і ще одного подружжя продавців, не знаю. А парафін дають у двох луцьких храмах – Свя-

«Усі ми хочемо найшвидше вигнати з нашої рідної землі цих варварів і дочекатися Перемоги».

то-Хрестовоздвиженському і Холмської Ікони Божої Матері. Щиро дякую усім за щедрість душі. Вірю, що тепло сердець цих благодійників передається нашим бійцям.

Ольга Степанівна почала займатися виготовленням бліндажних свічок після того, як з перших днів війни пішов захищати Батьківщину її син Ігор. Як це правильно і швидко робити, дізналася з інтернету. Спробувала – вдалося.

До речі, Ольга Степанівна все життя пропрацювала в ПрАТ «Волиньобленерго». Починала з інженера-конструктора, згодом двадцять років очолювала профспілкову організацію працівників енергетики і електротехнічної промисловості області. На заслужений відпочинок пішла аж у 74 роки. Але і нині, у 80, жінка не може сидіти, склавши руки. Для неї велика втіха – спілкуватися з людьми, старастися вникати в різні сфери життя, знати, що відбувається довкола, бути комусь потрібною. Постійно чомусь навчається.

Зі слів Ольги Степанівни, вона цікавиться нетрадиційними методами лікування, має

диплом фітотерапевта. Серйозно взялася за траволікування. Каже, що багато чого почерпнула зі старовинних книг, які брала у друзів. Завдяки цьому вдалося розробити рецепти ліків, якими можна повністю вилікувати псоріаз.

Мимоволі знову переходимо до головної теми – про війну, потреби військових, підтримку армії всіма українськими патріотами і світом. Ольга Степанівна каже, що зараз для неї найголовніше – щодня почути сина, який воює. Тому з телефоном ні на мить не розлучається, навіть коли зайнята.

– У важкі хвилини виручають молитви, – розповідає. – Щоразу перед початком цієї роботи читаю «Отче наш», «Богородице Діво...», псалми. Мені ніхто не заважає. Живу одна, хоч діти й онуки мешкають у тому ж під'їзді. До речі, до мого волонтерства рідні поставилися дуже схвально. Бо всі ми хочемо найшвидше вигнати з нашої рідної землі цих варварів і дочекатися Перемоги. І вона настане, хоч, на жаль, за неї доводиться платити величезну ціну... ■

Актуально**Наша планета доживає останні роки?**

Ядерний природний апокаліпсис є реальною загрозою, а війна в Україні може лише прискорити його. Уже в 2028 році життя на Землі буде неможливим через надзвичайні стихійні явища, в 2030-му відбудеться крах глобальної економічної системи, а 2036-й стане судним для всього земного світу

Петро ГОРДІЮК, підприємець

Щі формулювання, на жаль, не походять від знахарів, ясновидиць, мольфарів. Вони – це аналітичне резюме спеціальної Доповіді, яку 15 жовтня оприлюднила міжнародна організація Ротарі Інтернешнл – товариство бізнесменів та людей різних професій усього світу, які об'єдналися для гуманітарного служіння, для зміцнення доброї волі і миру на Землі. Відеодокумент (посилання <https://www.youtube.com/watch?v=XK1JOGgIGUc>) швидко поширюється в соціальних мережах. Ним уже перейнялися мільйони людей. Він насправду є сенсаційним, бо базується на скрупульозних дослідженнях науковців світу. Водночас його мета проста – врятувати Землю від армагеддона, який, на думку вчених, наближається катастрофічно швидко.

ПІДЗЕМНІ БУНКЕРИ НІКОМУ НЕ ДОПОМОЖУТЬ

Бо небезпека наближається зсередини планети, з його ядра. Не переказуватиму Доповідь про майбутнє людства дослівно, однак вона ґрунтовно пояснює причини землетрусів і паводків, ураганів і пожеж, які з кожним роком частішають, лякають людей своєю новою силою й масштабністю, знищують на своїх дорогах усе живе й збудоване людьми.

Учені вже давно довели, що клімат Землі різко змінюється кожні 12000 років й це явище супроводжується страшними аномаліями. Скажімо, 74000 літ тому після них вижило лише 2000–4000 людей. Наступний цикл не дасть навіть такого мінімального шансу.

Щоб зберегти Україну й світ, у нас є лише 5 років! Приєднуйся до команди рятувальників!

Чому? За словами доповідачів, невідворотні процеси відбуваються в ядрі Землі, яке ще в 1995 році змістилося в бік Сибіру. Через це швидше тане лід у Гренландії, океани нагріваються знизу, на льодових поверхнях у свердловинах закипає вода, а під мерзлотою відбуваються пожежі... Через збір роботи ядра планета розширюється в екваторі й тріщить «по швах». З тих причин земля вже розходила під ногами величезними прірвами й зсувами у США, Кенії, Туреччині... Здає свої позиції й океанічна кора. Водночас слабшає магнітне поле, а тим часом вулканічна магма, яка «дрімала» десь глибоко під нами, нагрівається і пробуджує сотні сплячих вулканів, котрі досі стримували міць землі.

Хтось буде собі бункери? Вони не допоможуть, як і Марс чи Венера, на які вже хтось накинув оком. Аномальне випромінювання з центру Землі впливає на Сонячну систему, а з неї нас зачавить потік космічного потоку невідомого походження.

**КОЛИ БУДЕ ПІК І ЧИМ ВІН
ЗАКІНЧИТЬСЯ**

До кінця 2028 року відбуватимуться тисячі землетрусів на день. Витівки клімату не змо-

же покрити увесь світовий бізнес. Економіка працюватиме на ліквідацію шкоди від стихійних бід. Ціни на все критично зростатимуть, але в 2036-му нікому нічого вже не буде потрібно.

Детальна математична модель останніх днів Землі є такою: магма піднімається найперше та найшвидше в районі Маріанської западини з її найтоншою п'ятикілометровою земною корою й різко зірветься. Сила вибуху рівнятиметься потужності десятків ядерних бомб. Гігантські лавини зустрінуться з водою, океан зірветься, а пара з пилом піднімуться настільки високо, що прорвуть атмосферу, яку здує сонячним вітром.

Гідроудар буде й усередину планети: Землю, як Марс, заповнять лавові потоки. Зникнуть магнітне й гравітаційне поля, а всі супутники впадуть з орбіти. Повторюся: всі ці хахи, відповідно до підрахунків, чекають наш спільний дім у жовтні 2036 року, якщо його не прискорить ядерна зброя, якою Україні погрожує росія.

**НЕ ЧАС ВОЮВАТИ, А ЧАС
ОБ'ЄДНУВАТИСЯ, ДУМАТИ,
ВИРІШУВАТИ**

Міжнародна спільнота Ротарі Інтернешнл у Доповіді про майбутнє людства закликає

«**Детальна математична модель останніх днів Землі є такою: магма піднімається найперше та найшвидше в районі Маріанської западини з її найтоншою п'ятикілометровою земною корою й різко зірветься. Сила вибуху рівнятиметься потужності десятків ядерних бомб.**»

покінчити з усіма війнами й об'єднати зусилля для вирішення глобальних проблем. Посилаючись на наведені вище дослідження, ротарійці пропонують усім країнам випустити з лабораторій вчених, які зосереджені на винахідництві нової зброї. Ми вже маємо її таку, що здатна вбити нас усіх відразу, – це клімат.

Натомість наукова еліта світу має сісти в науково-дослідницькому центрі й задіяти увесь розум, аби з'ясувати природу космічного потоку й спосіб утихомирити ядро. Мали ж ми справу з раніше невідомими радіомагнітними хвилями, які використовуємо зараз у своїх земних цілях! Щоб це сталося, Ротарі Інтернешнл радить людству кардинально змінити нинішню модель суспільства на Благотворче, яке в найкоротші терміни мирним шляхом введе нашу цивілізацію на новий щабель еволюційного розвитку. Цими днями про нього вже розповідало ряд видань.

Щоб дізнатися про цю спільноту більше, пропоную звернутися до сайту <https://creativesociety.com/uk>. Якщо ви хочете взяти активну участь у цьому миротворчому проєкті, станьте онлайн-учасником міжнародного форуму (<https://creativesociety.com/uk/global-crisis-our-survival-is-in-unity>), який відбудеться 12 листопада 2022 року, й отримайте відповіді на багато запитань, які не були розкриті у статті і з'явилися у вас під час прочитання. Щоб зберегти Україну й світ, у нас є лише 5 років! ■

■ Редакційний щоденник

А ви б зіграли на вулиці в шашки для Перемоги?

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу економіки газети «Волинь» Алла ЛІСОВА

Юна чемпіонка Валерія Єжова придумала шашкове волонтерство і збрала для ЗСУ 21 тисячу гривень

...СПОГАДАМИ, ЯК НАС ОБДУРИЛИ В ДИТИНСТВІ
В далеких 1970-х роках, коли я відвідувала початкову школу, вже чітко усвідомлювала, що війна – то велика біда. Про це говорили старші. Про це нагадувало багато художніх фільмів про Другу світову (тоді її називали Великою Вітчизняною), мітинги з нагоди таких свят, як день радянської армії та День Перемоги. Нас, школярів, муштрували підготовкою концертів відповідної героїчної тематики.

Пам'ятаю, ніби це було вчора, що кожен такий виступ у маленькому клубі розпочинався обов'язково піснею «Вставай, страна огромная, вставай на смертний бой...». У репертуарі апріорі були присутні інші подібні номери – «Віхрі враждебніе веют над нами...», «Там вдалі, за рекой...» тощо. Часто інсценізували ці пісні, де мав бути німець як носій зла і радянський солдат у пілотці з червоною зіркою, зображений позитивним героєм. І в цьому напівполітичному дійстві брали участь школярі молодших класів!

Нам у голови настільки довбали впевненість у тому, що «красная армія всех сильней», що ми не завжди розуміли дії і вчинки наших батьків та бабусь. Наприклад, навіщо на горіщі складати в старі чемодани й мішки сірники, господарське мило і сіль? Це було кілька разів. Особливо тривогу в старших викликала Празька весна 1968 року. Тоді нас, малих, розбудили посеред ночі під гул важких літаків. Остерігалися, що якісь вороги почнуть бомбити мирний народ. Згодом у розмовах між собою пообювалися нападку китайців, бо їх, казали, дуже багато: по кілька на одного нашого. А ще трохи – Америки з її імперіалістами.

Тому військова підготовка стала для нас, старшокласників, однією з найважливіших навчальних дисциплін. І ми справді старалися освоїти ази військової справи, навчитися визначати звання за кількістю та величиною «зірочок» на погонах, розрізняти види зброї. А розі-

брати й зібрати автомат Калашникова на швидкість було справою честі майже кожного учня.

Згодом в університеті, навчання у якому припало на 1980-ті роки, була нова «нагінка»: у хлопців – військова, а в нас, дівчат – медична підготовка, на якій проходили програму медучилищ. Нам, окрім усього, потрібно було зазубрити, як діє на людину зброя масового знищення – хімічна, біологічна, ядерна. Тоді це сприймалося як фантастика...

Ми виховувалися на книгах радянських письменників. Чого лише вартий роман Олеся Гончара «Прапорonoсці», який тоді був символом героїзму радянської армії і її солдатів. Ми читали й вірили, що в «справедливих арміях доля завжди прекрасна», як він писав. А в реальності та армія виявилася нищою, жорстокою і завойовницькою.

Ми ніколи не думали, що в XXI столітті, коли цивілізація досягне таких висот, наш «брат і сусід», керуючись первісно-общинними помислами й дикими намірами загарбати чужу територію, вдасться до нелюдських варварських методів боротьби?

...ЯК ТЕПЕРІШНІ ДІТИ ВІЙНИ СПРИЙМАЮТЬ ВІЙНУ

Три дрони, тепловізор, біноклі, зарядні пристрої – це все камінь-каширські школярі придбали для захисників за кошти, зібрані на солодких ярмарках, які влаштовують у центрі міста щотижня. Витратили на такі необхідні на передовій речі вже сотні тисяч гривень. Це в них чо-

тинадцятий продаж.

Хіба можна без трепету в серці читати такі інформації? Подібні акції проводяться по всій Волині. Наші діти не лише адаптувалися до страшних реалій війни, а й стали майже поряд із дорослими на захист свого дому.

Якось голова Поромівської територіальної громади Володимирського району Олег Савчук повідомив, що зранку біля сільської ради зустрів компанію дітей із 20-гривневою купюрою в руках. Хлопці знайшли гроші, й шукали спосіб передати знахідку військовим. Він підказав юним благодійникам, як поповнити волонтерську банку. Відтак школярі зробили бодай маленький, але внесок у придбання «ловця Шахедів», написав очільник громади.

З великим інтересом слідкую за фейсбук-сторінкою відомого телеведучого, а тепер ще й суперволонтера Сергія Притули.

«Сашко власноруч варить мило, Злата малює, Марія, Іван та Софія співають, а Ігор їздить на велосипеді. Кожен робить те, що вміє, але не забуває про воїнів, які за них зараз воюють... Ви – чудовий тил!» – як завжди, зворушливо написав він і розмістив фото з дітьми.

А трохи раніше Сергій Притула з притаманною йому простотою і щирістю зізнався: «Я вже задовбався виплакувати свої очі після кожного приходу цих «ціплеток» до нашого фонду! Їм 5–7–9–13 років!!! Вони продавали у своїх містах лаванду, солодоші, лимонад, печиво, плели і реалізовували браслетики з бі-

серу, виступали з українськими піснями, грою на гітарі чи саксофоні, грали в шахи і шашки, збирали гроші у скриньку на вході до школи замість подарунків для вчителів на 1 вересня, торгували наборами патріотичних значків, чергували на дитячих блоках зі збору коштів.

Софія, Валерія, Діана, Анастасія, Софія, Діана, Марія, Катерина, Наталя, Андрій, Станіслав, Марія, Саша, Юлія, Тимофій, Крістіна, Аня... Сумарно, за останніх 2 тижні ви принесли до фонду 600 000 гривень!» Діти знають, що це – їхній внесок для придбання різних «пташок», станцій, антен, оптичних модулів, супутникових комплексів, дронів-камікадзе й багато іншого, що дає змогу знищувати ворогів.

«**Коли ти запитали: «Як ви ставитесь до того, що ваші діти збирають кошти на вбивство?» – він відповів: «Наші діти збирають кошти на те, щоб вижити!!!».**

Пригадую, ще на початку літа по телевізору побачила сюжет, як маленька тендітна дівчинка посеред столичної вулиці грала з дорослими у шашки з умовою: якщо людина програє – платить. Це була 11-річна українська чемпіонка світу із шашок серед дівчат до 19 років Валерія Єжова, яка таким чином збирала гроші, щоб допомогти українській армії. Оскільки я сама – любитель гри в шашки, мені дуже захотілося в той момент побути там і повболівати за юну чемпіонку-благодійницю. Бо хоч би скільки разів ти виходив на поєдинок – завжди хвилюєшся. Тому безмежно раділа, коли шашкістка раз за разом отримувала перемоги. Програвали всі, хто ставав з нею біля шашкової дошки. Тож Валерії вдалося передати до благодійного фонду велику суму!

Наші діти цього року різко подорослішали. Вони почали розуміти, що зі злом, яке прийшло в Україну, потрібно боротися всім. Якось Сергій Притула розповів про інтерв'ю іноземним журналістам. Коли ти запитали: «Як ви ставитесь до того, що ваші діти збирають кошти на вбивство?» – він відповів: «Наші діти збирають кошти на те, щоб вижити!!!».

А одна волонтерка написала, що їй потрапив до рук лист з малюнком хлопчика, крім того, в конверті були гроші – гривні, долар, копійки... І записка: «Від Матвія на ракету...». Їх передали у благодійний фонд.

Вісім місяців ми ведемо героїчну боротьбу з диявольською чумою, яка прийшла з московії. Вісім місяців тривоги, сліз, печалі... Але залишаємо місце й для віри у світлий завтрашній день, у нашу Перемогу! Завдяки мужнім воїнам ЗСУ і таким неймовірним дітям, які живуть в Україні. ■

Найму людей для копання цукрового буряка.

Звертайтеся за телефоном 096 242 20 20.

П П БУРМАКА Н.П.
Працюємо за попереднім записом. 5, 12, 19 листопада
ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

КОНЦЕНТРАТИ ТА ПРЕМІКСИ ТМ «ПУРІНА»
«Більше корму – більше ваги!»
Фірма реалізує **Акція**

КОМБІКОРМ ТМ «Пуріна» 50+5 кг в подарунок!
для всіх видів тварин та птиці: Акція діє до 30.11.2022 р.

– концентрати, премікси (ДБМВ старт, гроуер, фініш);

– корми та премікси для курей несучок.

Також є у наявності: засоби для дезінфекції приміщень; трукта для мишей, щурів, тарганів; лампи, годівниці, поїлки; сухе молоко, жом; живі товари (бройлер добовий); корм для котів і собак та засоби догляду за ними.

Пропонуємо продукти харчування: цукор, борошно, олія, крупи, макаронні вироби.

Тел.: 067 362 95 32, 066 408 77 76 (Людмила); 067 634 83 34, 050 488 77 71 (Наталія); 067 119 53 13, 099 627 88 55 (Світлана).

Блоки від виробника СІНОВИЙ БЛОК
з дном – 20x20x40 без дна – 20x20x40
ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40
ОПАЛУВНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96 067 116-11-44

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки, та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
МОНТАЖ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:
0967731037
0668247160
0509949907

Увага, конкурс!

Ніколи, чуєте, ніколи не давайте їй шоколаду!

Бо в ньому містяться речовини, які викликають ураження центральної нервової системи в цієї тварини, яку ми заховали Грицько ГАРБУЗ

А кого саме ми зробили невідомим для всіх – ви можете ще й зараз самостійно відгадати, якщо уважно прочитаете запитання, відповідь на яке оголосимо буквально через кілька речень.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-26»

Понад три тисячі років тому шумери, говорячи про долю, порівнювали її із твариною, яка змушує нас бігти за нею. Знаємо, що вона іноді важко переносить грозу. А кондитерські вироби, які виготовляються з використанням плодів какао, є для цих істот навіть отрутою.

Що за тварина захована у гранатобузі?

Сподіваюсь, що ви не одразу підглянули відповідь, а такі трохи знову потренували свою сіру речовину. Принаймні при світлі свічок можете тепер повторити це запитання для своїх найближчих, із ким перебуваєте в такій, на жаль, вимушеній обстановці без електроенергії... Ми ж дали прощитуємо прислів'я древніх шумерів, які на початку II тисячоліття до н.е. (!) доволі мудро казали: «Якщо ти постаряєшся, тобі пощастить; якщо не докладеш зусиль – ти невдаха. Доля – це собака, який змушує нас бігти за ним».

Цікаве порівняння. Також під час роздумів над запитанням про собак дізнався, чому часто наші психики бояться зливи. Виявляється, шум грози може викликати у вухах собаки... біль. Тому поплікуйтесь про братів наших менших, коли бачите, що на небі збираються важкенні хмари...

А слово-відповідь **«Собака»** ми отримали від 7 наших учасників. Проте, за умовами конкурсу, переможців має бути лише два. Тому ми знову вдалися до жеребкування. І завдяки воїну Олексію з передової на псевдо Пельмень (він по телефону вибирав цифри від 1 до 7) **фортуна усміхнулася Миколі Шевчуку з волинського міста Нововолинськ і Анатолію Скальту зі Жмеринки Вінницької області**. Від їхнього імені ми перекажемо по 100 гривень для наших доблесних Збройних сил. Ще раз низький уклін переможцям туру, а нам час шукати нових волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-28»

Зважаючи на реалії, які нас чекають у найближчі місяці 5, сьогодні ми заховали двокореневе слово-предмет, який, попри величезні проблеми в містах і містечках майже для всіх європейців років так 80 тому, зовсім їх не відчував. Навпаки – «світвся і пахнув». А все завдяки розпорядженню, яке дав духовний предок всяких «скабеевих-кісельових-симоньян». Та й трохи раніше «таваріщ лєнін» бачив у ньому крутезну зброю...

Що за предмет захований у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 20 листопада (включно) на електронну адресу tsikava.gazeta@gmail.com або у вигляді sms-повідомлення на номер **0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: **«Гранатомет» (Галина Гармата)**). Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 – від газети «Волинь» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, зазначивши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кривавому терористу путіну!

Хороша новина

Одеситка передала горохівським волонтерам 20 тисяч гривень

Жінка нині перебуває за кордоном, але всіляко намагається підтримувати Україну

Ліна ВОГОНЬ

Одеситка пані Мілена, яка зараз проживає в Німеччині, у місті Росток, передала 20 000 гривень для Горохівської районної спілки учасників АТО «Щит» на закупівлю термомілизи для військових.

Про це повідомив волонтер Андрій Кленк у фейсбуці: «Дякуємо за вашу щедру допомогу! Дуже радує, що є громадяни України, які хоч і перебувають за кордоном, проте думками, серцем і «власною кишенею» – з Україною і з нашими захисниками!»

Цікавий співрозмовник

Головний мандрівник України з Волині отримав почесне звання

Це й не дивно, адже він увесь вік присвятив туризму, знайомий з багатьма відомими людьми

Олеся БАНАДА

Колись Олексій Євгенович Артамонов працював у Києві в держслужбі туризму і курортів, був головним адміністратором асоціації діячів естрадного мистецтва. Тож займався організацією всіх фестивалів, які проводила асоціація. А їх було більше 20. Це і всім відомі «Закарпатський едельвейс», «Медобори», «Боромля» та інші. Часто їздив у відрядження, а разом з тим дбав про сім'ю. На жаль, доля забрала в Олексія Євгеновича кохану дружину, яку називає лише Лідочкою, а потім і сина.

– Я вже 10 років проживаю в Луцькому геріатричному пансіонаті, – розповідає наш гість. – Але продовжую подорожувати, відвідувати міжнародні туристичні виставки, концерти. Мене знають у будь-якому санаторії, готелі. Не сиджу на місці. От і цього року далеко подорожував – у Хорватію. З Тернополя організували паломницьку поїздку, а один із депутатів обласної ради виділив мені кошти. Так я відвідав Междугір'я – місце об'явлення Пресвятої Богородиці, молився за мир і за нашу Волинь. Також щойно повернувся з «Лісової пісні», туди виграв путівку, – усміхається Олексій Євгенович.

Він розповів, що, коли приїздить у Київ, завжди зупиняється в готелі «Гостинність» від Київського університету туризму, економіки і права:

– А ректор вишу, професор Воло-

Фото Ірини КРАВЧУК.

Тепер Олексій Артамонов – заслужений діяч естрадного мистецтва України!

димир Кирилович Федорченко, вручив мені знак, що я головний мандрівник України.

До слова, цього року пан Олексій відзначив поважний ювілей – 70-річчя. Але сил і бажання відвідувати нові місця йому не бракує.

Саме подорожі дають людині духовне перезавантаження.

Він згадує про мандрівку в Прагу, де йому безкоштовно намалювали портрет, про поїздку на святую гору Афон.

– Були деякі проблеми з візою, коли їздив на Афон. Але мені допомогли через консульство. Я 10 днів мандрував монастирями. Трапилася тоді невелика прикрість – у мене вкрали 100 доларів. Але в монастирі Святого Пантелеймона

Цілителя архімандрит Євлогій подарував мені ладан, ікону «Неутолима печаль» (вона тепер у нас в геріатричному пансіонаті) і... 200 євро, за які я потім з'їздив у Париж, – ділиться враженнями пан Олексій.

Цього чоловіка знають і поважають скрізь. Так, на 40-річчя геріатричного пансіонату благодійники подарували йому холодильник, а організація Червоного Хреста – функціональний рюкзак для подорожей.

Днями Олексій Євгенович отримав важливу нагороду – почесне звання «Заслужений діяч естрадного мистецтва України».

Наостанок чоловік каже, що вірить: війна скоро закінчиться і настане мир. Тож волинянам радить спланувати мандрівку на Козацькі могили в Берестечку, в Замок Любарта, Музей волинської ікони, на Світазь. Адже саме подорожі дають людині духовне перезавантаження. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037

– Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділення ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 x 12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий
- сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.
- Продається дерев'яний, обкладений цеглою житловий будинок в селі Колодеже на Горохівщині. Є 0,7 га землі, новий цегляний сарай, дерев'яні підсобні приміщення, льох, водяна колонка, садок. Поруч ліс, асфальтована дорога (два рази на день ходить автобус Луцьк–Жабче). Тел. 066 42 01 792.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам трактори «Джон Дір» (21-30, 28-50), МТЗ-82. Все в доброму стані. Тел. 067 87 91 404.
- Продам сівалку зернову СЗУ-3.6 м, плуг 5–корпусний (Унія), 2–секційну дискову борону, культиватор «Резидент» (5.6 м). Тел. 098 52 21 249.
- Куплю електродвигун 2-4 кВт, 1000 об. хв., можна двигун–барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку,

картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гнорозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес–підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам новий бензиновий генератор на 2,2 кВт (Іспанія). Розхід палива 1,2 л/год. Тел. 0506446840.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щєбін різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізи та необрізи), балки, крокви, рейки монтажу. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам жом з Гнідавського цукрового заводу (доставка автомобілем ЗІЛ–самоскид, не більш як 50 км від Луцька), а також дрова (рубані, чурки, метрові, обрізки, твердих та м'яких порід), пісок, щєбін, цеглу, відсів, чорнозем, гній, торфокрихту, землю на вимостку, бій, вивезу будівельне сміття. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та екскаватором. Тел.: 099 62 16 400, 068 20 84 863.
- Продам жом, торфобрикети, щєбін різних фракцій, пісок, камінь бут, формаки, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрова,

пісок, щєбін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щєбін, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щєбін, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.
- Куплю телят (від заготівельників). Ціна договірна. Тел. 097 49 24 732.
- Купую постійно корів, биків, коней, лошат, свиней. Тел. 098 64 01 110.
- Продам у м. Володимир спокійну корову первістку. Тел. 066 35 52 600.
- Продається у Луцькому районі телята (тільна 7 місяців). Тел. 066 51 84 556.
- Продам у селі Смідин Ковельського району кітних козенят від добрих, молочних, розумних кіз. Тел. 098 53 86 598.

ПОСЛУГИ

- Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі – матові, глянцевої, під світле та темне дерево (шир. – 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундамент, ринви, труби кольорові та оцинковані. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

● Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я Піддубна Ліна Сергіївна, вважати недійсним.

У всіх на устах

Фото із сайту depositphotos.com.

Хочеться вірити, що вартість яйця українського все ж не конкуруватиме із яйцем Фаберже.

Коли на базарі питання № 1: чим замінити яйця?

Закінчення. Початок на с. 1

Олена КАЛЕНЮК

58-річний Микола з Милуш розкажує: «Ми стали рідше м'ясо їсти. Але зовсім відмовитися не можемо: мусиш споживати калорійну їжу, бо треба працювати». 68-річна Любов із Луцька основне купує лише на ринку: «Шукаю, де дешевше. Питаєте, чи купую сало? Та ви що! Дорого! От молоко можу собі дозволити». 22-річна Тетяна каже, що поки економити їй немає потреби. А от 66-річний Іван із села Березолуки, що на Рожищенщині, який привіз на ринок яблука й гарбузи, пожартував, що живе хоч і без грошей, зате весь час при роботі, бо мусить робити на землі. Мовляв, нема часу бідкатися. «Якась курка вдома бігає та ще картоплі всмажу», – докидає про себе 66-літня Марія з Луцького району. Каже, що вона звично покладається на свій город, і підсумовує: «Головне інше! Просимо в Бога здоров'я нашим хлопцям у війську і миру».

Подібні слова промовляє і Євдокія. Їй близько 60, і вона переїхала на Волинь із Луганщини. Каже, в час війни її вимоги до їжі дуже змінилися: «Стала зовсім не вибаглива, маю якісь перекуси – то й вистачає. А як подумаю, як наші військові там в окопах зараз... А коли мої племінники починають на щось носами крутити, то я їм коротко кажу: «Маріуполь. Підвал». Треба

«Ми стали рідше м'ясо їсти. Але зовсім відмовитися не можемо: мусиш споживати калорійну їжу, бо треба працювати.»

нам пам'ятати, що є ті, кому набагато гірше». Серед опитаних переважна більшість наголосила, що економлять здебільшого на покупках одягу й побутових речей до хати. Деякі казали буквально таке: «Перепрошую те, що в шафі або перешиваю», «Иду на секонд-хенд». 56-літня Олена описала своє: «Економлю на усьому, крім ліків. Смак твердого сиру майже забула. Менше витрачаю на транспорт: багато ходимо пішки або їздимо тролейбусом. Манікюр роблю собі сама й волосся фарбую значно рідше. Ще один лайфхак: мило, шампуні, креми, пасти, порошок й необхідні продукти купую не тоді, коли вони закінчуються, а якщо на них є хороша знижка. Тож завжди маю стратегічний запас».

«Зверніть увагу на «простіші» крупы: пшеничну, кукурудзяну, ячну. В ситому житті ми про них забуваємо, але, якщо треба зекономити, ці крупы – просто «бомба»! На Закарпатті з кукурудзянки готують неймовірні страви: кулешу, кулешу з картоплею, коржі. В простих продук-

тах є все, що нам необхідно, потрібно тільки їх правильно чергувати», – відгукнувся на лист у соцмережі один із чоловіків, який працює кухарем.

Залишила коментар і пані, яка готувала в 90-х, коли не те що була мала зарплатня, а її не було ніякої: «Мій син виріс без м'яса. Ніколи не хворів і худим не був. Знаймо, що основні вітаміни – в яблуках, моркві, капусті й зелені. Часто готували картопельку на смажці, тоді смак кращий, ніж із м'ясом. (Я перетоплювала дешеве сало, нутряк)». Жінка рекомендує також смачні й поживні гороховий та гарбузовий супи (або ж «бомбічну» кашу), дешеві деруни (без яєць і навіть борошна). Інша пані з 90-х звертає увагу на яблука: «Як і колись, у бабусь накупляла непоказних фруктів – наробила варення й печу пиріжки». Жінки звертають увагу й на те, що на ринках часто дешевше продають обрізки м'яса, з якого виходить смачна підлива. Кажуть і так: «Дяка Богу, що страви української національної кухні смакують завжди і не передбачають купівлі особливих інгредієнтів».

Пані Лідія з луцького ринку на запитання про економію зреагувала по-своєму: «Заховала мікрохвильовку: я й на пательні картоплі нажарю. Бойлера вимкнула – і в чайнику води нагрію. Сказали ж не перенавантажувати електромережі! Головне – щоб Бог беріг хлопців... там».

Варто сказати, що подібне казала й писала більшість волинян, інших українців. Починаючи розмову з того, що стало важко й дорого жити, люди закінчували її несподіваним поворотом думки: «Тримаймося! Все буде Україна!» чи «Всім удачі, вона потрібна, особливо у пошуках менших цін. Україна обов'язково перемаже і в нас все налагодиться!». ■

До речі

Не змовчав щодо економії і відомий шеф-кухар-патріот Євген Клопотенко. Він розповів про тренд цього сезону «Чим замінити яйця в стравах». (Ціна десятка цієї осені сягнула 80 гривень! І нині їх частенько купують поштучно). Передусім треба знати, як служить цей продукт. Яйця роблять тісто тістом, бо утримують все разом; розпушують, адже вміють затримувати в продуктах повітря; додають випічці вологи (містять воду) й естетичний колір. У списку їх заміників – фруктове пюре, насіння (столова ложка насіння льону, подрібненого до стану пудри й розчинена в 3 столових ложках води – як 1 яйце), вівсянка й інше. Клопотенко також пише, що гідним заміником 1 яйця стане приблизно 60 грамів газованої води або ж столова ложка кукурудзяного крохмалю і 2 столові ложки води. ■

Скуштуйте!

Дозріла пігва, алева, бодряна, гдуля, кормоша, космачка, лімай...

Гадаєте, це якась екзотика? Не зовсім, бо все це народні назви рослини, що певною мірою стала у нас своєю, – айви. Початок листопада – саме її час, адже дозріває вона найпізніше серед плодових культур. У сирому вигляді айву практично не їдять: вона досить терпка і тверда. Здебільшого з її плодів готують варення, мармелад, компоти, цукати, а також запікають фрукт. Після термічної обробки айва стає м'якою і солодкою. А ще її часто поєднують із м'ясом – завдяки цьому воно набуває вишуканого смаку

АЙВА, ЗАПЕЧЕНА З КАРТОПЛЕЮ

Це чудовий гарнір для м'ясних страв. Просто печена бульба вже трохи приїлася, а поєднання кисло-солодкої айви з картоплею, доповнене ароматними часником і розмарином – то вже цікаво

Інгредієнти: 800 г картоплі, 400 г айви, 3 ст. л. оливкової олії, 2–3 гілочки розмарину, 1 головка часнику, сіль до смаку.

Приготування. Розігрійте духовку до 180 градусів у режимі верхнього та нижнього нагріву. Бульбу почистіть, помийте і наріжте великими скибочками. Айву помийте і покрайте на такі ж скибочки. Змішайте у великій ємності для запікання всі інгредієнти, посоліть і поперчіть до смаку. Додайте 2–3 гілочки розмарину, головку часнику, подрібнивши їх, та оливкову олію, добре перемішайте і запікайте в духовці протягом 30–35 хвилин (до готовності картоплі).

ВАРЕННЯ

Згодиться і до чаю, і як начинка для випічки

Інгредієнти: 1 кг стиглої айви, 0,5 л води, 1,5 кг цукру.

Приготування. Підготувати плоди, зрізавши шкірку і видаливши тверду

серцевину з насінням, покраяти айву скибочками. Зсипати шматочки в каструлю, залити водою і варити до м'якості. Потім воду зцідити і проварити її на слабкому вогні з цукром до повного розчинення кристалів, залити цим сиропом айву і варити до прозорості близько пів години (перші 10 хвилин – на інтенсивному вогні, а решту 20 – на слабкому). Готове варення розлити в стерильні слоїки і закватити.

СВИНИНА З АЙВОЮ

З додаванням екзотичного фрукта м'ясо стане вишуканою ресторанною стравою

Інгредієнти: 0,5 кг свинини, 1 цибулина, 8 плодів айви, 100 мл соняшникової олії, 1–2 ч. л. меду, 20 г зернової гірчиці, сіль та перець – до смаку.

Приготування. М'ясо промити, обсушити паперовими рушниками, нарізати невеликими шматочками. Вимити плоди айви порозділяти на четвертини, повирізати серцевини. Цибулю почистити, покраяти півкільцями і спасерувати до м'якості в сотейнику з розігрітою олією, до неї викласти м'ясо, посолити, поперчити, додати мед, гірчицю та айву. Тушкувати страву до готовності на слабкому вогні близько 35–40 хвилин.

ЦУКАТИ

Ароматні плоди айви прекрасно підходять для таких заготовок

Інгредієнти: 1 кг айви, 1,5 кг цукру, 3 склянки води, 3 г лимонної кислоти, листа м'яти.

Приготування. Плоди розрізати на дольки, видалити насіннєву камеру, викласти в гарячий сироп, довести до кипіння, кілька разів струшуючи каструлю, щоб айва не розварилася, і залишити на 5–6 годин для охолодження. Потому знову поставити на вогонь, кип'ятити 5–6 хвилин, зняти з вогню і відставити на 10–12 годин. Цю процедуру повторити 4 рази. Перед останнім проварюванням додати в сироп лимонну кислоту і дрібно посічене листя м'яти. Відцідити айву на друшляк і залишити, поки сироп повністю стече. Фруктові дольки викласти на блюдо для підсушування. Згодом досушити на ситі в духовці при 40 градусах протягом 10 годин. За кімнатної температури на це доведеться затратити 5–6 діб.

Фото із сайту gurman.co.ua.

Після термічної обробки айва стає м'якою і солодкою.

Telegram-канал **Рецепти Кухня**

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно-політична», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою – друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94
Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	Економіки ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78
Відповідальний секретар ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	Інформації КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94
Літературні редактори МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94	Відділ інтернет-новин КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94

Місцевого самоврядування і сільського життя

ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Освіти і культури КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Реклами ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Приватних оголошень ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37, http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1419.

■ Незагоєна рана

Що відчуває бойовий медик?

Парамедики на фронті творять дива: рятують поранених захисників, підтримують воїнів в останні хвилини життя, але лишаються непомітними. То що ж насправді відчувають ті, кого назвали янголами у пікселях із червоними хрестами?

Дзвінка ОГРОДНИК, парамедик Медичного добровольчого батальйону «Госпітальєри»

Головне — він буде жити!

По-перше, сумніви. Якби ми були там швидше, чи мав би він шанс? Тампонада точно спрацювала, чи треба було залишити турнікет? Може, варто було ще раз поміняти оклюзійку?

По-друге, почуття провини. Він же був безнадійний. Краще було не метушитися, а просто посидіти поруч. Сказати: «Все буде гаразд, друже». Уявляєш, як йому було самотньо в останні хвилини?

По-третє, безсилля. Бо «хороші хлопці помирають, неможливо врятувати всіх, але бойовий медик зробиць усе всупереч цим двом правилам». Іноді марно. Бо нема техніки, нема солярки, нема наказу, неможливо вивезти тіло командира через щільний артилерійський вогонь (необ-

хідне підкреслити).
По-четверте, любов. Ніхто більшої любові не має за того, хто свою душу поклав би за друзів. Хто накладає би биндажі побратимам своїм. Хто під обстрілом тягнув би на ношах бійців батальйону свого. І не тільки свого. Хто пише, наче чіпляється за рятівний круг: «Ти вже в госпіталі? З тобою все гаразд?»
А ще — втому, злість, короткотривалу радість, головний біль, страх, відсутність

«Ніхто більшої любові не має за того, хто свою душу поклав би за друзів. Хто накладає би биндажі побратимам своїм.»

страху, огиду, вдячність, істеричний сміх.
Іноді бойовий медик не відчуває нічого.
А потім, уявіть, це все повторюється. ■

■ Тема №1

Малюнок із сайту fakty.com.ua.

А фейсбук-спільнота тим часом пише захопливі коментарі про головного нашого воїна. Серед них є і такий: «Мертвий москаль нам дуже потрібний! З днем народження, пане Залужний!».

■ Усміхніться!

РАНОК УКРАЇНЦІВ, або ПАДЛО-ДРОН

— Сірьожа, ти спиш? Чуєш, щось дирчить? Наверно, падло-дрон над нами літає! Бігом вставай! Пиши завіщаніє! Збирай тривожний чемоданчик!

Наталка КЛИМАСЬ

Банку тушонки в сумку, сумку в рюкзак, рюкзак в чемодан, до чемодана прив'язали собаку, у руках — паспорт і завіщаніє на сарай, бо хата в нас оформлена як сарай. Повдівалися.
— Альо! Мам! Караул! Рятуйте! Камікадзи над нами!
— кричу мамці в трубку з унітазу, бо вже взяло, взяло, скрутило й розслабило. — Чого не спи-мо? Бо падло-дрон над нами вже минут сорок

...Сидимо... хто де, хто над чим, а воно дирчить...
— От падло іранське!
— Чуєш, а куди ми зібралися?
— Х..._його_зна!
— Читай, шо пишуть у телефоні, бо чуєш, як дирчить?!
— Нічого по району не пишуть.
— Поміряй давлення! І пульс!.. Бляха, дирчить! Шоб ви здохли, падли, шоб в чотири утра отак людей ковбасило!..

... Сидимо... Дирчить... Поміряли давлення, понапилилися таблеток... Розвиднілося...
— Сірьожа!
Чого ти просто так сидиш?! Розвиднілося! Вийди, сховай лопату да сфотографуй його! Мо, в березах наших застрягло те падло-дрон?! Казала ж: давай спляємо! Дак «не, красива даль с окна». Боже, чого ж воно коло нас дирчить?! Я вже ні магу! Сірьожа! Подай салфетки, бумажка кончилася!..

...Сиджу... Сірьожа побіг ховать лопату й фотографувать падло-дрона.
— Сірьожа! Ну шо? Де воно? Яке воно? Шо воно од нас хоче? Лопату сховав? Сфотографував?...
— Отбой! Вставай з туалета, то сусід «Таврію» прогріває...
Виматюкалися, розділися, банку тушонки сховали в холодильник, давлення позбавили, салфетки використали, від'язали собаку, поснідали, подзвонили мамці, що всьо вже ХАРАШО... ■

«Мо, в березах наших застрягло те падло-дрон?! Казала ж: давай спляємо! Дак «не, красива даль с окна.»

літає... Та як же я його сфотографую, як темно?... Шо воно од нас хоче?... А хто зна, нічого не садили, мо, лопату нову побачило?... Од мочовика взяла, од давлення тоже поклатала... бинтік є, жгутік є... шприців зараз поклату...
— Сірьожа! Ти шо, лопату нову не сховав у дровітню?... ну, всьо, ото воно над нами й літає! — через двері туалету.

Скільки насправді триває наша війна

Ми ведемо війну проти країни, територія якої у 28 разів більша за нашу державу, населення якої чисельніше за наше у чотири рази, військовий потенціал якої кратно перевищує наші можливості

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, генерал, Головнокомандувач ЗСУ

ракету до С-300, чотири БПЛА типу Shahed-136 та один БПЛА

Ми ведемо війну на суходолі, у повітрі, на морі, в кіберпросторі тощо. Ми ведемо війну не вісім місяців, а вісім років і вісім місяців. Усе це свідчить про нашу стійкість, мужність захищати своє і жагу перемогти.
Чи витримали б інші країни такий тиск?
Тільки за вчора противник застосував по цивільних об'єктах України 55 крилатих ракет Х-101 та одну керовану авіаційну ракету Х-59, 22 зенітні

«Ми ведемо війну не вісім місяців, а вісім років і вісім місяців.»
«Ланцет-3». Не знаю, як хто, але ми тримаємося, перегрупуємося, нарощуємо резерви, зміцнюємо оборону і поступово звільняємо рідну землю.
Перемога дається нам дуже важко. Але вона неодмінно буде. ■

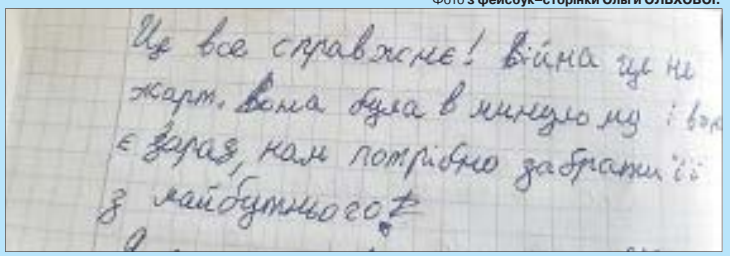

■ Фотофакт

«Нам потрібно забрати її з майбутнього...»

Ольга ОЛЬХОВА

Донька виконує домашнє завдання, пише твір: «Війна — це не жарт. Вона була в минулому, і вона є зараз, нам потрібно забрати її з майбутнього...»
Як же боляче, що наші діти мають цей досвід, власний досвід для таких творів... ■

Воїстину: вустами дитини говорить істина.

■ Се ля facebook

Які вірші? А от рецепти...

Розкішний вірш Аполлінера в моєму — першому українському — перекладі набрав лише 67 лайків. Рецепт бограча — понад 2 (ДВІ) тисячі

Юрій ВИННИЧУК, письменник

Висновок: буду писати кулінарні книжки.
Осіннє печиво:
«Потертий гарбуз, 2 ложки кефіру, кисляка чи сметани, 2 яйця, пів ложечки соди, щипка солі, ложка цукру, борошна дати стільки, щоб замісілося

не надто густе тісто. Розкачати і формочками вирізати листочки. Викласти на змащене олією деко і запікати в братурі (духовці).
Подавати з рідким медом або варенням».
Аполлінер нервна куріт на балконі: «О, Мадлен! Добре, що я не дожив до ФБ!»